

poštna plačana pri pošti 102 Ljubljana

FABIO ATTARD

»Prostovoljstvo
mi poživi duha in
mi daje bistvo.«

PETRA ČEPON

DON BOSKO IN EVHARISTIČNE PROCESIJE

DON BOSKO

julij 2025

38 Novice iz salezijanskega sveta

V Sevnici so v preteklem šolskem letu pripravljali mesečne »mini oratorije«.

04–05

Cerkev na poti

Hvala, papež Frančišek
Na mnoga leta, papež Leon XIV.

12

Pota vzgoje

Zakaj si je Tinko Polovinko
tako želel mačko?

26

Knjiga vzgaja

Otrok, ki je govoril z angeli

32

Salezijanska družina

Pripadnost,
ki presega meje lokalnega

14 Salezijanska svetost

Bistvo salezijanske poklicnosti
je materinskost v sprejemanju

21 Strip

Zefirin Namuncurá

25 Fundacija Don Bosko

Skupaj za mlade v duhu
svetega Janeza Boska

28 Svetišča

don Boskove Marije

Mumbaj, Indija

30 Salezijanski misijoni

s. Zvonka Mikec

Polona Dominik

34 Pričevalke veselja

s. Jerica Repar, FMA

36 S poti

Slovenske sledi
salezijanske Argentine (3)

Kjer je papež, tam je Cerkev

Don Bosko je živel v stoletju, ki so ga zaznamovale velike napetosti med Cerkvijo in državo, versko preganjanje in zaton papeške države. Sredi teh dogodkov je izstopal kot eden najbolj zvestih in gorečih zagovornikov papeštva.

Vmanj kot mesecu dni smo bili priča Frančiškovi smrti, pogrebu, pripravah na volitve, konklavu in izvolitvi novega papeža: Leona XIV. Zakaj je vse bolj sekulariziran svet kljub odmikanju od Boga in vere tako pozorno spremljal dogajanje v katoliški Cerkvi? Del odgovora se nedvomno skriva v Frančiškovi osebnosti. Njegov pontifikat je pustil globok pečat: človeška bližina in vztrajanje v skrbi za najmanjše – revne, begunce, obrobne – ga je naredilo za univerzalno etično referenco, ki je presežala vlogo rimskega škofa.

Že don Bosko papeža ni videl le kot glavo Cerkve, temveč kot pravega duhovnega očeta. Njegova poslušnost je bila absolutna in njegovo spoštovanje brezpogojno. V svojih besedah in spisih ni okleval razglasiti: »Kjer je papež, tam je Cerkev.« Tudi ko so se pojavila težka naročila ali zapletene situacije, ni nikoli podvomil v avtoriteto Kristusovega namestnika.

Don Boskova predanost ni bila omejena na osebna čustva. V časih napadov na papeževo osebnost je svoje pero vihtel kot meč. Napisal je več brošur in knjig, da bi razsvetlil vernike, branil cerkveno učiteljstvo in se uprl obrekovanju Svetega sedeža. Njegova zvestoba papežu Piju IX. je bila tako znana, da so ga mnogi imeli za enega najmoč-

nejših glasov v obrambi papeštva v 19. stoletju. V salezijanskih hišah je med mladimi gojil iskreno ljubezen do svetega očeta. Don Bosko je razumel, da je zvestoba papežu merilo za zvestobo sami katoliški veri.

Don Boskova predanost papežu ni bila le institucionalna drža, temveč izbira vere, zavesten odgovor na Kristusov klic Petru: »Ti si Peter in na tej skali bom zgradil svojo Cerkev.« Njegov zgled ostaja aktualen še danes. V časih polarizacije in dvomov don Bosko še naprej opominja kristjane, da sta ljubezen in zvestoba papežu zanesljivi poti do občestva s Kristusom in Cerkvijo.

Novi papež Leon XIV. ni začel predsedovanja, začel je poslanstvo. To dejstvo, dejstvo vere, je očitno odsotno v večini analiz. Brez vere pa ni mogoče ničesar razumeti. Cerkev ni globalna nevladna organizacija niti diplomatska sila, čeprav mobilizira nešteto pobud na teh področjih. Je skupnost vernikov, ki živi svojo zgodovino iz duhovne logike.

Tudi salezijanci in salezijanska družina smo del tega občestva. Don Boskov preventivni sistem nas vabi, kot pravi vrhovni predstojnik, da gledamo naprej z upanjem in ljubeznijo ter pomagamo mladim odkriti svoj potencial in lastno življenjsko pot.

MARKO SUHOVERŠNIK, SDB
urednik

Hvala, papež Frančišek.

Za Božje usmiljenje.

Hvala, ker si nas neutrudno opominjal, da se »Bog nikoli ne utruja odpuščati« in za izredno sveto leto usmiljenja.

Za veselje vere.

Hvala, ker si nas učil, da nam vera v Jezusa Kristusa omogoča živeti »na krilih upanja«: resnično upanje ne razočara.

Za vrednost družine.

Hvala, ker si nas opozoril, da hišni ljubljenci niso nadomestilo za otroke.

Za pobožnost do Marije.

Hvala za pričevanje o sinovski predanosti Božji materi Mariji.

Za razorožujoče preprostosti.

Hvala za trezen življenjski slog, ki je prežemal vsako gesto tvojega služenja.

Za prvenstvo zadnjega.

Hvala, ker si v središče postavil revne, brezdomce, begunce, migrante in zapornike.

Za obsodbo »kulture odmetavanja«.

Hvala, ker si obsojal izkoriščanje in instrumentalizacijo ljudi, brezvesten dobiček in nebrzdano potrošništvo.

Za ekumensko odprtost.

Hvala, ker si si prizadeval za enotnost med kristjani s konkretnimi in pogumnimi dejanji.

Za sinodalnost.

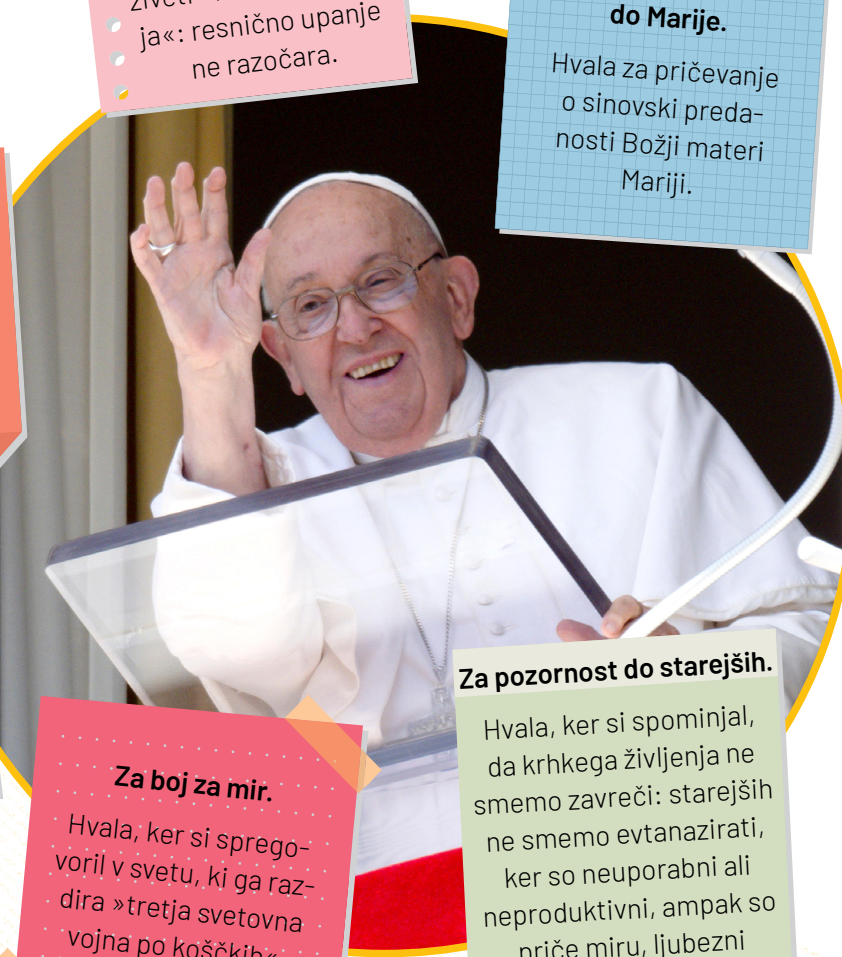
Hvala, ker si pokazal, da krščanstvo ni »naredi sam«, temveč občestvo z Bogom ter z brati in sestrami.

Za pozornost do starejših.

Hvala, ker si spominjal, da krhkega življenja ne smemo zavreči: starejših ne smemo evtanazirati, ker so neuporabni ali neproduktivni, ampak so priče miru, ljubezni in blagoslova.

Za preroški pogled na sedanji čas.

Hvala, ker si nam dal razumeti, da ne živimo le v dobi sprememb, ampak v spremembi dobe.

Na mnoga leta, papež Leon XIV.

ANS, foto © Vatican Media

Sveti oče, z globokim veseljem in predanostjo vam pošiljamo iskrene želje ob začetku vašega pontifikata. Naj Sveti Duh spremlja korake te poti z močjo in modrostjo, da boste svetilnik upanja, enotnosti in miru za Cerkev in za ves svet. Naj vaše srce, polno ljubezni in usmiljenja, zbuja zaupanje v vernikih in spodbuja pravičnost in bratstvo med vsemi ljudstvi.

Naj čut za Cerkev, ki nam ga je posredoval don Bosko s trditvijo, da je »vsak trud majhen, ko gre za Cerkev in papeštvo«, hrani našo naklonjenost do vas in sprejem vašega pomembnega učiteljstva. Iz srca vam zagotavljamo molitve salezijanske družbe in salezijanske družine s priprošnjo Marije Pomočnice ob začetku vaše službe.

Na mnoga leta, vaša svetost!

Fabio Attard, SDB, vrhovni predstojnik

»Moj poklic se je rodil iz srečanja z duhovnikom«

11. maja 2025 je vesoljna Cerkev obhajala svetovni dan molitve za duhovne poklice, kar je dodatna priložnost za milijone ljudi po vsem svetu, zlasti mladih, da prisluhnejo svojemu srcu in se vprašajo: K čemu me kliče Bog? Kaj je smisel mojega življenja? Kje lahko najbolje služim? Med številnimi zgodbami o poklicanosti, ki so bile predstavljene ob tej priložnosti, je posebna zgodba vrhovnega predstojnika salezijancev, Fabia Attarda. Kako se je začela pot, ki ga je pripeljala do XI. don Boskovega naslednika? Odgovor povzame s stavkom, ki preseneča s svojo preprostostjo: »Moj poklic se je rodil iz srečanja z duhovnikom.«

*Povzeto po
SALESIANOS.PE
SALESIANOS.PT*

Kakšna je bila vaša družina?

Moj oče je delal v bolnišnični lekarni. Ker njegova plača ni zadostovala, je moja mama po mojem rojstvu odprla trgovino. Kasneje jih je odprla še pet. Po njeni smrti sem odkril, da veliko žensk ni hodilo kupovat oblačil, ampak prosit za nasvet. Ena od njih mi je dejala, da je bilo kot v spovednici. Tako kot moj oče je bila zelo previdna in skrbna ter nam ni prav ničesar povedala.

Ko so vas pred meseci izvolili za vrhovnega predstojnika, vam je to seveda spremenilo življenje. Na kaj ste pomislili v tistih prvih trenutkih?

Na tisoče stvari. 24. marca zvečer so me obvestili, da se moje ime pojavlja med imeni za mesto vrhovnega predstojnika, 25. marca zjutraj pa so me obvestili, da sem bil izvoljen in naj takoj pridem z vlakom iz Rima v Torino, kjer je potekal vrhovni zbor.

Kako se je Božji klic rodil v vašem življenju?

Mislim, da se je vse začelo, ko sem bil otrok in sem videl duhovnika. Bil je izjemno nadarjen človek, z zanimivo, inteligentno osebnostjo, zelo živahnim umom, idejami in sposobnostjo kritičnega branja stvarnosti. Še vedno živi. Bil je salezijanec in postal je škof, vendar je še naprej utelešal salezijansko karizmo. Bil je moj prvi ideal. Seveda pa ni šlo vse avtomatsko ...

Kako se je in se še razvija vaša poklicanost?

Rodil sem se v zelo lepi družini sedmih bratov in sester. Starša sta nam posvetila vso svojo energijo. Zame je družinski model zelo lep. O poroki, vsaj o tej možnosti, sem razmišljal pri štirinajstih ali petnajstih letih, kasneje pa še pri enaindvajsetih, dvaindvajsetih letih, ko sem študiral teologijo. To niso bili težki trenutki, temveč trenutki razločevanja. Videl sem, da prepustiti se Gospodu ni pomenilo odnehati, ampak izbrati način življenja očetovstva, ki ga je pričakoval od mene: biti oče mnogim mladim..

1

Najpomembnejša tema ni Fabio Attard, temveč salezijanska družba. Družba je naredila korak, ki priča ne le o njeni vitalnosti, ampak tudi o želji, da bi to vitalnost nadaljevala.

2

Poslušanje Božje besede nas dela pristne priče, sposobne živeti in sporočati evangelij v vseh okoliščinah življenja.

3

Gospod nas vabi, da poslušamo, sledimo in se svobodno odločamo, ne iz strahu ali obveznosti, temveč iz pristne in globoke želje, da bi hodili z njim.

4

Naša naloga ni le učiti, ampak navdihovati z lastnim življenjem. Naše pričevanje mora presegati besede in sporočati konkretna znamenja razmišljanja, uvidov in ljubezni, ki govorijo srcem mladih.

5

Ko pozabimo na Božjo ljubezen, tvegamo, da postanemo površni in odklopljeni od poslanstva, h kateremu smo bili poklicani in bi ga morali izpolniti.

6

Don Boskov preventivni sistem je za nas kot »evangelij«. Ni zgolj metoda, ampak duhovnost, ki združuje vero, razum in ljubezen, da bi mlade vodila k življenju, polnem smisla in namena.

Pomenljive misli vrhovnega predstojnika

7

Starati se ne pomeni postati nekoristen. Na svoje brate in sestre, zlasti na starejše, moramo gledati z enakim navdušenjem, s katerim gledamo na mlade.

8

Naše bolnišnice so kot elektrarne: elektrarne molitve v povezanosti z Gospodom. Njihove molitve neposredno povezujejo naše poslanstvo z don Boskom, tako kot je on usmerjal svoje poslanstvo, povezano z Gospodom.

9

Preventivni sistem nas vabi, da gledamo naprej z upanjem in ljubeznijo ter pomagamo mladim odkriti svoj potencial in lastno življenjsko pot.

10

Z Jezusom, v Jezusu in po Jezusu lahko še naprej hodimo skupaj po tej lepi poti.

11

Naši ostareli in bolni bratje in sestre so se »včeraj« na nek način pripravili na to, kar doživljamo »danes«. Izražajmo le zahvalo. Verjamem, da je zahvala nepogrešljiva, tako kot je pomembna bližina.

Don Bosko in evharistične procesije

Malo znan, a pomemben vidik karizme svetega Janeza Boska so evharistične procesije. Za svetnika mladih evharistija ni bila le osebna pobožnost, temveč pedagoško orodje in javno pričevanje. V spreminjajočem se Torinu je don Bosko v procesijah videl priložnost za krepitev vere mladih in oznanjevanje Kristusa na ulicah. Salezijanska izkušnja, ki se nadaljuje po vsem svetu, kaže, kako se lahko vera uteleša v kulturi in odzove na družbene izzive. Tudi danes lahko procesije v pristnosti in odprtosti postanejo preroška znamenja vere.

DONBOSCO.PRESS

Ko govorimo o svetem Janezu Bosku (1815–1888), takoj pomislimo na njegove priljubljene oratorije, vzgojno vnemo do mladih in salezijansko družino, ki se je rodila iz njegove karizme. Manj znana, a nič manj odločilna pa je vloga evharistične pobožnosti – in zlasti evharističnih procesij – v njegovem poslanstvu. Za don Boska evharistija ni bila le srce notranjega življenja, bila je tudi močno pedagoško orodje in javno znamenje družbene prenove v Torinu, ki je doživel hitro industrijsko preobrazbo.

Sledenje povezavi med svetnikom mladih in procesijami z Najsvetejšim pomeni vstop v pastoralni laboratorij, v katerem se liturgija, kateheza, državljanska vzgoja in človeška promocija prepletajo na izviren in včasih presenetljiv način.

EVHARISTIČNE PROCESIJE V KONTEKSTU 19. STOLETJA

Da bi razumeli don Boska, se je treba spomniti, da je italijansko 19. stoletje doživelo intenzivno razpravo o jav-

Foto: Janez Suhoveršnik

ni vlogi vere. Po Napoleonu in gibanju Risorgimento verska izražanja na mestnih ulicah niso bila več samoumevna. V mnogih pokrajinah je nastajajoča liberalna država z nezaupanjem gledala na vsak javni izraz katolicizma, saj se je bala množičnih zborovanj ali ponovnih »reakcionarnih« vzponov. Evharistične procesije pa so ohranile zelo močno simbolno moč: spominjale so na Kristusovo gospodstvo nad stvarnostjo tega sveta in hkrati ustvarjale vidno in utelešeno ljudsko Cerkev. V tem ozadju izstopa don Boskova trma, da ni nikoli nehal spremljati svojih fantov pri pričevanju vere zunaj obzidja oratorija, bodisi na ulicah v okolici Valdocca bodisi na podeželju.

Janez Bosko je v letih oblikovanja v semenišču v Chieriju razvil evharistično občutljivost z »misijonskim« pridihom. Kronike pripovedujejo, da se je po pouku pogosto ustavil v kapeli, da bi dolgo molil pred tabernakljem. V »Spominih na Oratorij« sam priznava, da se je od svojega duhovnega voditelja don Caffassa naučil vrednote »postati kruh« za druge: častiti Jezusa, ki se daje v hostiji, je zanj pomenilo učiti se logike zastonske ljubezni. Ta nit se vije skozi celotno njegovo življenje: »Ohranajte prijateljstvo z Jezusom v presvetem zakramentu in Marijo Pomočnico,« je ponavljal mladim in s tem nakazoval pogosto obhajilo in tiho češčenje kot stebra poti vsakodnevne svetosti.

VALDOŠKI ORATORIJ IN PRVE PROCESIJE

V začetku valdoški oratorij še ni imel prave cerkve. Praznovanja so potekala v barakah ali na prirejenih prostorih. Don Bosko ni opustil organiziranja majhnih internih procesij, skoraj »generalk« za kasnejšo ustaljeno prakso. Fantje so nosili sveče in bandera, peli Marijine hvalnice in se na koncu zbra-

Foto: Don Boskov center Maribor

li ob improviziranem oltarju za evharistični blagoslov. Ti prvi poskusi so imeli izrazito pedagoško funkcijo: navaditi mlade na pobožno, a veselo sodelovanje, ki je združevalo disciplino in spontanost. V delavskem Torinu, kjer je revščina pogosto povzročila nasilje, je bilo urejeno korakanje z rdečo ruto okoli vratu pravi protitočni signal: nakazovalo je, da lahko vera uči spoštovanja do sebe in drugih.

Don Bosko je dobro vedel, da procesije ni mogoče improvizirati: potrebna so znamenja, pesmi, geste, ki govorijo najprej srcu in nato umu. Zato je osebno poskrbel za razlago simbolov. Baldahin je postal podoba šotora srečanja, znamenje Božje navzočnosti, ki spremlja ljudi na njihovi poti. Cvetje, raztreseno vzdolž poti, je spominjalo na lepoto krščanskih kreposti, ki morajo krasiti dušo. Procesne sveče so namigovale na luč vere, ki osvetljuje temo greha. Vsak element je bil predmet kratke »pridige« v jedilnici ali med odmorom: logistična priprava se je prepletala s sistematično katehezo. Rezultat? Za mlade procesija ni bila obredna dolžnost, temveč priložnost za pomenljivo praznovanje.

Don Bosko je dobro vedel, da procesije ni mogoče improvizirati: potrebna so znamenja, pesmi, geste, ki govorijo najprej srcu in nato umu. Zato je osebno poskrbel za razlago simbolov.

Foto: Dom Janeza Boska Želimlje

V nasprotju z nekaterimi pobožnimi vzorci, omejenimi na zakristije, so don Boskove procesije zahtevale pravico do državljanstva vere v javnih prostorih. Ni šlo za »zasedbo« ulic, temveč za njihovo povrnitev skupnostnemu poslanstvu.

Eden najbolj značilnih vidikov salezijanskih procesij je bila navzočnost godbe, ki so jo sestavljali mladi sami. Don Bosko je imel glasbo za protistrup brezdelju in hkrati za močno orodje za evangelizacijo: »Vesel, dobro izveden pohod,« je zapisal, »privlači ljudi kot magnet železo.« Godba je pred postavljenim Najsvetejšim zakramentom izmenjaje igrala svete pesmi in priljubljene arije, prirejene z verskimi besedili. Ta »dialog« med vero in popularno kulturo je manjšal razdalje z mimoidočimi in ustvaril avro skupnega praznovanja ob procesiji. Mnogi laiški kronisti pričajo, da jih je skupina mladih, discipliniranih glasbenikov, tako drugačnih od takratnih vojaških ali filharmoničnih godb, »prevzela«.

PROCESIJE KOT ODGOVOR NA DRUŽBENE KRIZE

Torino je v 19. stoletju doživeljal epidemije kolere (1854 in 1865), stavke, lakoto in proticerkvene napetosti. Don Bosko se je pogosto odzival s predlogi izrednih procesij za spravo ali prošnjo. Med epidemijo kolere 1954 je mlade vodil po najbolj prizadetih ulicah, na

glas molil litanije za bolnike ter delil kruh in zdravila. Takrat se je rodila – kasneje izpolnjena – obljuba o gradnji cerkve Marije Pomočnice: »Če Marija obvaruje moje otroke, ji bom zgradil svetišče.« Oblasti, ki so sprva nasprotovale verskim procesijam zaradi strahu pred okužbo, so morale priznati učinkovitost salezijanske mreže pomoči, ki so jo procesije duhovno hranile. Evharistija, ki so jo prinašali bolnim, je tako postala oprijemljivo znamenje krščanskega sočutja.

V nasprotju z nekaterimi pobožnimi vzorci, omejenimi na zakristije, so don Boskove procesije zahtevale pravico do državljanstva vere v javnih prostorih. Ni šlo za »zasedbo« ulic, temveč za njihovo povrnitev skupnostnemu poslanstvu. Pohod po ulicah, pod balkoni hiš in prečkanje trgov je pomenil spomin, da mesto ni le kraj gospodarske izmenjave ali političnih konfliktov, temveč tudi bratskega srečanja. Zato je don Bosko vztrajal pri brezhibnem redu: očiščeni plašči, čisti čevlji, vrstni red. Želel je, da podoba procesije sporoča lepoto in dostojanstvo ter prepriča celo najbolj skeptične opazovalce, da krščanski predlog povzdiguje osebo.

SALEZIJANSKA ZAPUŠČINA PROCESIJ

Po don Boskovi smrti so njegovi duhovni sinovi razširili prakso evharističnih procesij po vsem svetu: od kmetijskih šol v italijanski pokrajini Emiliji do misijonov v Patagoniji, od azijskih kolidžev do delavskih sosesk v Bruslju. Ni šlo za »suženjsko« kopiranje piemontskega obreda, temveč posredovanje pedagoškega jedra: protagonizma mladih, simbolične kateheze, odprtosti do okoliške družbe. Tako so salezijanci v Latinski Ameriki na začetek procesije vstavili tradicionalne ples; v Indiji so posvojili preproge iz rož v lokalni umetnosti; v podsaharski Afriki so izmenjevali gregorijanske korale s plemenskimi polifoničnimi ritmi. Evharistija je postala most med kulturami, s čimer so se uresničile don Boskove sanje o tem, da bi »vsi ljudje postali ena družina«.

S teološkega vidika don Boskove procesije utelešajo močno vizijo resnične Kristusove navzočnosti. Prinesti Najsvetejše »ven« pomeni oznanjati, da Beseda ni postala meso zato, da bi ostala zaprta, ampak da bi »se naselila med nami« (prim. Jn 1,14). Ta navzočnost zahteva, da jo oznanjamo na razumljive načine, ne da jo skrčimo na intimne geste. Pri don Bosku centripetalna dinamika češčenja (zbiranje src okoli hostije) ustvarja centrifugalno dinamiko: mladi, ki se hranijo pri Najsvetejšem, čutijo poslanstvo k služenju. Iz procesij izhajajo mikrozaveze: pomoč bolnemu tovarišu, reševanje spora, študij z večjo marljivostjo. Evharistija se nadaljuje v »nevidnih procesijah« vsakodnevnih ljubezni.

Ali so še sploh sporočilne? Ali ne tvegajo, da bodo videti kot nostalgичna folklor? Don Boskova izkušnja kaže, da je ključ v odnosni kakovosti in ne v količini kadila ali liturgičnih oblačil.

Danes lahko v sekulariziranih ali

večverskih okoljih evharistične procesije sprožajo različna vprašanja. Procesija, ki vključuje družine, razlaga simbole, integrira sodobne umetniške jezike in predvsem povezuje s konkretnimi gestami solidarnosti, ohranja presenetljivo preroško moč. Nedavna sinoda o mladih (2018) je večkrat spomnila na pomen »izhoda« in »izkazovanja vere v mesu«. Salezijanska tradicija s svojo potujočo liturgijo nudi preizkušeno paradigmo »Cerkve v izhodu«.

Za don Boska evharistične procesije niso bile preproste liturgične tradicije, temveč resnična vzgojna, duhovna in družbena dejanja. Predstavlja le so sintezo med živo vero, vzgojno skupnostjo in javnim pričevanjem. Skoznje je don Bosko vzgajal mlade, da so bili sposobni častiti, spoštovati, služiti in pričevati.

Danes, v razdrobljenem in raztresem svetu, so lahko predlogi vrednosti evharističnih procesij v luči salezijanske karizme učinkovit način za ponovno odkrivanje bistva: Kristusa, navzočega med svojim ljudstvom, ki hodi z njim, ga časti, mu služi in ga oznanja.

V dobi, ki išče pristnost, vidnost in odnose, je lahko evharistična procesija – živeta v duhu don Boska – močno znamenje upanja in prenove.

Za don Boska evharistične procesije niso bile preproste liturgične tradicije, temveč resnična vzgojna, duhovna in družbena dejanja.

Foto: Don Bosko Cerknica

Zakaj si je Tinko Polovinko tako želel mačko?

GAŠPER OTRIN, SDB
ravnatelj Doma
Janeza Boska Želimlje

Žival ne obsoja, ni ji pomemben videz in status človeka, ampak daje občutek brezpogojnega sprejemanja.

Pravljica Tinko Polovinko prihaja izpod rok izjemnega pisatelja, glasbenika, pesnika, pedagoga in pripovedovalca Janeza Bitenca (1925–2005) in se lahko uvršča v sam vrh slovenske otroške literature. Gotovo pa bomo poznali tudi njegovega Kuža pazi, Trije petelinčki in druge. V glavni vlogi naše zgodbe je junak, ki ga avtor imenuje s pomanjševalnico Tinko, kar takoj vzbudi simpatijo. Tinko prihaja iz velemesta Mišji dol, stanuje v bloku, zgodba pa se dogaja na lep pomladni dan. Tinko se zjutraj izmuzne od doma in v dnevu naleti na polno dogodivščin, nato pa se spet vrne domov. Tinko je otrok, ki vse stvari naredi samo napol: obuje le en čevelj, obleče eno hlačnico, popije samo pol kozarca mleka in pride samo do pol poti v šolo. Edina stvar, ki jo naredi v celoti, pa je, da poje vse palačinke z marmelado. Tinko je živel ob štirih odraslih osebah, to je svojih starših ter dedku in babici. Bil je zelo osamljen, zato si je močno želel domačo žival, s katero bi se lahko igral in družil. Ko končno sreča tako žival, mačko, se z njo otroško pomenjuje in prigovarja domačim, če bi jo vzeli v svoj dom. Ko je mama tako slišala pogovor med Tinkom in mucko, je opazila, da se je Tinko spremenil. Opazila je, da mu družba res dobro dene in da se z mačko lahko družijo in igra, zato izpolni njegovo željo.

ŽIVAL NA OTROKA BLAGODEJNO VPLIVA

Že od majhnih nog dalje otroke učimo primerne odnosa do živali. Sprašujemo jih, kako se različne živali oglašajo, pa tudi večina slikanic in pobarvank ima za glavni motiv živali. Potem so tukaj še otroške pesmice, kjer nastopajo živali, pa obleke z živalskimi liki, sploh pa plišaste igrače, ki so najpogostejše prav živali. In kako puste bi bile jaslice brez ovčk in osla. Lahko rečemo, da imajo živali v življenju vsakega človeka koristno in pozitivno vlogo in imajo to lastnost, da sprejmejo človeka takega, kot je. Žival ne obsoja, ni ji pomemben videz in status človeka, ampak daje občutek brezpogojnega sprejemanja. Hkrati so dobri vzgojitelji, saj če se do njih ne obnašamo primerno, bodo zbežale ali odreagirale z agresijo.

Morda si je Tinko želel mačko zato, ker je zabavna in igriva, hkrati pa dokaj samosvoja, kakor je bil on sam. Otroci, ki imajo domačo žival, lahko ob njej doživljajo pozitivne občutke varnosti, nežnosti in zaželenosti. To je še posebno pomembno takrat, ko tega niso deležni v svojem domačem, družinskem okolju. Seveda žival ne more biti nadomestilo za medosebne odnose, pač pa le kot dopolnilo. Tako smo lahko priča, kako se otrok igra npr. z mačko ali psom, kako v tej igri uživa, se spro-

Foto: Pixabay

sti, žival ljubkuje in se z njo pogovarja. Taka igra pa spodbuja njegov jezikovni, kognitivni in tudi socialni razvoj.

MOČNA VEZ

Kljub temu da gre za žival, hišnega ljubljence, se med osebo in živaljo lahko vzpostavi močna vez, celo tako močna, da žival postane del neke družine, nekega sistema. Kadar znotraj le tega otrok prevzame del skrbi za žival, ko jo recimo hrani, s tem krepi svojo odgovornost in tudi samospoštovanje. S tem ko žival vodi in trenira, tudi sami vidi, da ga le-ta posluša, mu sledi in se pusti voditi. Kadar je za to svoje delo otrok še pohvaljen, pridobiva na samozavesti. Morda je prav odločitev za domačo žival danes lahko rešitev za otroka in mladostnika, ki pretirano obiskuje virtualni svet. Žival namreč potrebuje človekov čas bodisi za nego, sprehod, ljubkovanje, igro, kar mladega človeka pozitivno motivira, da je dejaven in se spravi v pogon. Ob tem pa kot skrbnik čuti dolžnost, da žival npr. ob grmenju pomiri, kar spodbuja empatijo. Po drugi strani pa domači hišni ljubljencek poskrbi, da se morajo vloge okrog skrbi zanj porazdeliti med družinske člane, kar pa zahteva

dogovarjanje, prevzemanje odgovornosti in doslednost pri skrbi.

TINKO POLOVINKO IN NJEGOVA MAČKA

V primeru našega Polovinka je bila mačka morda ključni dejavnik oz. sprožilec, da je lahko počasi spreminjal svoje "nemogoče" vedenje. Mačka je zanj predstavljala skrb in je hkrati ona poskrbela zanj, ne nek način čutila z njim in zato sprožila pozitivne čustvene in druge odzive. Za razliko od njegovih družinskih članov je lahko bila vedno z njim, tudi takrat ko so bili ostali pri delu, v službi ali kako drugače odsotni. Z njo se je lahko mirno pogovarjal, kar je gotovo nanj delovalo terapevtsko, kar je tudi ena od lastnosti živali na splošno. Zaradi domače živali pa je tudi mama lahko lažje prišla do komunikacije s svojim Tinkom.

Živali pa so imele tudi v življenju svetnikov svoje posebno mesto. Pomislimo samo na Frančiška Asiškega, Antona Padovanskega, Filipa Nerija, Martina Tourskega, Janeza Boska idr. V Cerkvenem letu smo lahko priča blagoslovu živali, vsekakor pa tega področja (še) ne znamo izkoristiti in ovrednotiti v katehezi in v pastoralni dejavnosti.

Morda je prav odločitev za domačo žival danes lahko rešitev za otroka in mladostnika, ki pretirano obiskuje virtualni svet. Žival namreč potrebuje človekov čas bodisi za nego, sprehod, ljubkovanje, igro, kar mladega človeka pozitivno motivira, da je dejaven in se spravi v pogon.

Bistvo salezijanske poklicanosti je materinskost v sprejemanju

Papež Leon XIV. je v petek, 13. junija 2025, vodil redni javni konzistorij za kanonizacijo blaženih, med katerimi je tudi misijonarka Marija Troncatti, sestra hčera Marije Pomočnice. Skupaj s petimi drugimi blaženimi bo za svetnico proglašena v nedeljo, 19. oktobra letos. Ob tej priložnosti je vrhovna predstojnica hčera Marije Pomočnice, s. Chiara Cazzuola, na vse sestre naslovila video poslanico, katere besedilo objavljamo v nadaljevanju.

S. CHIARA CAZZUOLA, FMA
vrhovna predstojnica
Povzeto po FMA.SI

Drage sestre, z veseljem se obračam na vas in se skupaj z vami zahvaljujem Gospodu za velike stvari, ki jih dela v Cerkvi in v zgodovini naše Družbe z neposrednim posegom Marije Pomočnice.

Prepričana sem, da je skorajšnja kanonizacija s. Marije Troncatti za vse hčere Marije Pomočnice izjemna milost, klic k prenovi, da bi pogumno in z veseljem nadaljevale pot svetosti, po kateri nas danes vabi Bog.

Rada bi se še enkrat zaustavila ob njeni osebi in njeni svetosti.

Opis, ki v nekaj besedah o njej povzema vse, je zgovorno ta, da je bila srečna in zvesta hči Marije Pomočnice in zato Mati! V njej se jasno kaže materinska razsežnost, ki ustvarja obilje življenja okoli sebe in ima svoj vir v globoki intimnosti z Gospodom.

Sestre Marijo lahko opišemo kot žensko, ki je

resnično navdušena nad Jezusom in za Jezusa. Skrivnost njene brezpogojne podaritve izvira iz nenehne molitve, iz zadrževanja pred Gospodom; iz tega, da se njeno srce polni z njegovo ljubeznijo. Čez dan hodi z rožnim vencem v roki in se izroča v varstvo Mariji Pomočnici in vodnici v trenutkih veselja, žrtve in nevarnosti. Je neutrudna mati v svojem služenju ubogim, malim, bolnim in preizkušanim, tako njenim dragim Kivarem kakor tudi priseljencem. Z nežnostjo in ljubeznijo se razdaja ranjenemu človeštvu in pričuje, zlasti v ekvadorski džungli, o Očetovi ljubezni do vseh njegovih otrok. Zato jo ljudje ljubkovalno kličejo *madrecita* [mamica, op. prev.].

Lepo je videti, da ohranja lastnosti ponižne ženske, ki se zaveda svoje krhkosti, a se v celoti uresničuje kot salezijanska misijonarka, pogumna, drzna, mejna ženska, preroška hči Marije Pomočnice, ki se je sposobna inkulturirati v posebno zahtevni stvarnosti, kot je džungla Ekvadorja, in uteleša najpomembnejše značilnosti salezijanske karizme.

Vse foto: Arhiv FMA

Eden od najbolj značilnih vidikov njene duhovnosti je odnos zaupljive ljubezni do Marije Pomočnice kristjanov. Ob pogledu nanjo se uči biti »pomočnica« za ljudi, ki so ji zaupani. Biti Marijina hči pri sestri Mariji ni le čustvo, ampak globoka resničnost, ki jo živi zavestno, kot pot krščanske in salezijanske formacije, zato se spreminja v dar materinstva v slogu preventivnega sistema. Bistvo salezijanske poklicanosti je pravzaprav materinska sprejemnost, ki spoštuje ritme vsake osebe, materinska ljubezen, ki je nežna in ljubeča, a hkrati trdna in odločna.

Kot piše, je v amazonski džungli »vsak dan bolj srečna« zaradi svojega poklica, merilo njenega misijonarskega navdušenja pa svojim domačim opiše z besedami »z vsem svojim srcem«.

V sedemindesetih letih misijonarskega življenja je njen edini cilj pomagati ljudem, da se srečajo z Jezusom. Zdravi rane na telesih staroselcev, ki se v imenu maščevanja pobijajo med seboj, vendar išče vse načine, da bi jim spregovorila o odpuščanju, spravi in evangeliju.

Zagovarja pravice in možnosti razvoja domorodnega prebivalstva, kadar naseljenci nad njim zagospodujejo, oskrbuje brez razlike ene in druge in jim pomaga živeti bolj bratsko. Izobražuje žene naseljencev, da med ljudmi sejejo besede dobrote, pravičnosti, bratstva, enakosti, saj se zaveda, da je z vzgojno močjo žensk mogoče doseči srca moških, da jih je mogoče vzgojiti za bolj spoštljivo medsebojno sobivanje.

Vse to do popolne življenjske daritve. Po Marijini smrti priseljenci in prvotni prebivalci še močneje začutijo njeno prisotnost in zaživijo v bratstvu.

Mavrica, ki ostaja na nebu vse do pogreba, je jasno znamenje tega dogajanja.

Papež Frančišek nam je v homiliji, ki jo je imel 15. maja 2022, dejal, da svetost ni v nekaj junških dejanjih, pač pa v veliki ljubezni v vsakdanjem življenju. Svetniki so naši sopotniki, ki so živeli svetost z navdušenim sprejemanjem svoje poklicanosti in so zato postali svetli odsevi Gospoda

v zgodovini. In papež Leon XIV. je v svoji katehezi v sredo, 28. maja, ob premišljevanju prilike o usmiljenem Samarijanu poudaril, da smo, še preden postanemo verniki, poklicani biti ljudje. Prav to, da smo človeški, torej, da smo sočutni spričo slabosti, šibkos-

ti, ran in stisk, je priložnost, da verodostojno pričujemo o evangeliju in ga nalezljivo širimo. Tako je živela s. Marija Troncatti, vedno odprta, globoko človeška in zato prava misijonarka po Božjem srcu.

Sprejmimo besede papeža Frančiška in papeža Leona kot povabilo, da se notranje prenovimo in zaupamo svoje poslanstvo Mariji, materi Cerkve in prvi misijonarki. Ona je bila za naše ustanovitelje in za s. Marijo Troncatti tista, ki nas vodi, nam pomaga, ohranja naš pogled odprt za nove stvarnosti z misijonarskim in preroškim srcem, ki je bogato s človečnostjo, sočutjem in upanjem.

»Priložnost delati z mladimi mi prinaša neko vznemirjenje.«

Petra Čepon je 24-letna radiološka inženirka, prostovoljka, ki je aktivna na številnih področjih. Februarja 2025 je v svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku izrekla slovesno obljubo in postala salezijanka sotrudnica. V intervjuju spregovori o svojih vrednotah, prostovoljstvu, mladih, veri ter o tem, kako v vsakdanu živi, daje življenje za mlade.

Pogovarjala se je
TJAŠA TRAVEN
Fundacija Don Bosko

Petra, kako bi se opisala?

Sem mlado dekle, ki zadnje čase svoje poslanstvo opaža predvsem v preživljanju časa z mladimi in delu z njimi. Včasih to pomeni neposredno delo z mladimi, včasih je to priprava programov za mlade, včasih pa molitev za mlade. Sem kmečko dekle, ki pa staršem na kmetiji pomaga le še občasno. Sem deseti otrok od enajstih v naši družini, delam pa kot radiološka inženirka. V našem poklicu rečemo *I can see right through you* (vidim skozi tebe in te berem kot knjigo). ☺

Prihajaš iz zelo velike družine, kar danes ni povsem običajno. Kako je to vplivalo na tvoje vrednote?

Danes vidim, da me je odraščanje v veliki družini zelo oblikovalo, čeprav kot otrok tega še ne občutiš. Hitro sem se naučila deliti, poprijeti za delo, biti v družbi, četudi sem imela kot otrok rada svoj mir in knjige. Kljub temu sem ugotovila, da je bolje, če nisem sama. Lepše je, če greš z nekom na sprehod ali si preprosto navzoč v istem prostoru.

Zadnja leta se vse bolj zavedam, kako pomembno je, da sem v taki družini

prejela vrednote, kot so sočutje, vera, odgovornost in tudi zavedanje, da družina ni samoumevna. Včasih ti že kot majhnemu otroku kdo od zunaj pove ali nakaže, da »vas je preveč«, da si mogoče komu v breme. Zato želim posebej poudariti, da otrok ni breme niti družbi in niti staršem, ki so se zavestno odločili, da te bodo obdržali in vzgajali. Prav v družini sem dobila vpogled v to, da je življenje vrednota. In to vrednoto želim predajati naprej.

Kako si sploh prišla v stik s salezijanci in kaj te je v njihovi karizmi tako nagovorilo, da si se odločila tudi za obljubo sotrudništva?

V stik s salezijanci sem prišla po prvem letniku na fakulteti, ko me je na Uskovniške tedne povabila prijateljica Meta. Moje sestre so sicer obiskovale Gimnazijo Želimlje, vendar sem jaz svojo ledino zorala na Uskovniških tednih. Tam sem spoznala tisti del salezijanskega duha, za katerega nisem vedela, da mi manjka: petje pesmi, sprejetost, odprtost ... Spoznala sem, da ni pomemben le »moj prav«, ampak da se je dobro o nekaterih temah pogovoriti in dovoliti, da te kdo usmerja. Teme, kot so spolnost, zasvojenosti

Foto: osebni arhiv

itn., je pomembno nasloviti, da spoznaš, da tisto, v kar te družba vleče, ni vedno najbolje. Na Uskovniških tednih in tudi na duhovnih vajah pa spoznaš tudi, da nisi edini, ki imaš o neki temi drugačno mnenje od večine.

Pri salezijanski karizmi zelo težko opredelim, kaj točno me je najbolj navdihnilo, ker me navdihuje celotno don Boskovo življenje. Pomembno mi je bilo spoznanje, da don Bosku ni bilo vse podarjeno, ampak da je moral vložiti ogromno truda. V salezijanski karizmi me navdihuje veselje, sprejemanje mladih in želja po njihovi vzgoji. Radi rečemo, da »na mladih svet stoji«, ampak če nimajo dobrih temeljev, se bodo zrušili. Že tisto, kar je pod zemljo, mora biti močno, da temelji stojijo.

Kaj ti pomeni prostovoljstvo? Ali si dejavna tudi izven salezijanskega okolja?

Prostovoljstvo mi poživi duha in mi daje bistvo. Kar daš, večinoma dobiš nazaj, včasih morda tudi ne, včasih šele čez čas. V preteklosti si se izobrazil za nek poklic in si ga opravljal. Tvoja vloga je bila jasna in družbeno osmišljena. Imel si svoje »mesto v svetu«. Danes pa to ni več samoumevno,

ker se izobražuješ za nek poklic, delaš pa lahko povsem nekaj drugega. Ljudje preizkušajo različne službe in vloge, iščejo sebe in svojo osebno poklicanost. Prostovoljstvo je nekaj, kar počnem iz srca. To zame ni neka »dodatna dejavnost«, ampak je prostor, kjer najdem notranji stik s seboj in z drugimi.

Odkrивam predvsem prostovoljstvo v salezijanskih vodah, hkrati pa grem rada tudi kam drugam. V septembru se rada zadržujem še na Katoliški mladini in sodelujem pri Stični mladih.

Zaključuješ študij, delaš, si podpredsednica Združenja animatorjev Oratorija, ena izmed vodij Animatlona, animatorka na Uskovniških tednih in sodeluješ pri Stični mladih. Kje se vsi ti svetovi srečujejo? Kako ti uspe usklajevati vse vloge? Od kod črpaš moč?

Srečujemo se predvsem ljudje, ki nas povezujejo iste vrednote: povezuje nas Bog in vera, isti cilji, ker vsi delamo za mlade, ker vsi vlagamo v boljšo prihodnost. Recimo, da smo vsi vrtnarji, ki se srečujemo na istem vrtu in sadimo. Včasih komu stopiš tudi v njegovo gredo in te potem okrega, ker si mu gredo polomil. Mi sejemo, ampak potem ne-

Pomembno mi je bilo spoznanje, da don Bosku ni bilo vse podarjeno, ampak da je moral vložiti ogromno truda. V salezijanski karizmi me navdihuje veselje, sprejemanje mladih in želja po njihovi vzgoji.

Foto: osebni arhiv

Verjamem, da je ključno, da mi živimo med mladimi in ne le poleg njih. Da jih povabimo v življenje, ki je dejavno, živo in veselo. Mladi morajo imeti možnost raziskovati svet, se učiti iz napak, razlikovati med dobrim in škodljivim.

kaj časa ne vidimo, kaj se s semenom dogaja. Jezus pa je v vetru, vodi, soncu, zemlji in pomaga, da semena vzklijejo in se razvijejo v cvetove. Eni cvetovi vzklijejo prej, drugi kasneje.

Usklajevanje vlog ponavadi poteka tako, da se najprej uskladim s svojo jedrno družino, ker živim doma. Vse ostale vloge pa same padejo na svoje mesto. Prostovoljno delam sicer pet dni na teden, včasih še kakšno soboto ali nedeljo. Dan ima 24 ur in mislim, da je možno vse ustrezno razporediti. Za moč pa lahko rečem samo, da zmorem, dokler zmorem, potem pa moram včasih zmoliti, ker v določenih trenutkih nimam moči. ☺

Skozi svoje prostovoljno delo si veliko v stiku z mladimi. Kaj te pri današnjih mladih najbolj vznemirja? Kaj je po tvojem ključno, ko danes nagovarjamo mlade?

Pri mladih me vznemirja predvsem to, da si težko postavijo cilje in da pogosto ob prvi prepreki odnehajo. Pogosto so obremenjeni z željo po popolnosti. Sebe postavljajo v središče pozornosti, a hkrati niso zadovoljni s tem, kar so. Zaradi primerjanja z nedosegljivimi ideali postajajo ranljivi in iz tega nezadovoljstva pogosto izvirajo tudi različne zasvojenosti. Mladi se iščejo v

družbi, ki se še sama išče. Pokonci me držijo tiste male »lučke«, ki zasiyejo, ko mlad človek naredi korak naprej, ko mu nekdo da priložnost, mu stoji ob strani in ga spodbuja. Mladi imajo veliko talentov in pogosto tudi mene opomnijo, da v svoje življenje ne smem pozabiti vključevati Boga.

Verjamem, da je ključno, da mi živimo med mladimi in ne le poleg njih. Da jih povabimo v življenje, ki je dejavno, živo in veselo. Mladi morajo imeti možnost raziskovati svet, se učiti iz napak, razlikovati med dobrim in škodljivim. Vemo, da droge uničujejo, da pornografija zasnava in razdira odnose, da je težko reči »ne«, če ne želiš piti alkohola kot večina. A prav zato je pomembno, da jih opogumimo, da znajo izbrati zase tisto, kar jih res gradi, pa naj bo to šport, umetnost, prijateljstva ... karkoli, kar prinaša življenje.

Ne želim, da so mladi strogo konservativni, ampak da živijo z nogami na tleh in s srcem v nebesih, da se naučijo živeti veselo in tudi uživati na zdrav način.

Kaj ti konkretno v tvojem vsakdanu pomeni dati življenje mladim po don Boskovem zgledu?

To je moje poslanstvo, za katerega upam, da ga izpolnujem. Želim si usmerjati mlade in delati tudi za svojo družino, ki, tako upam, jo bom nekoč imela. To, da imam priložnost delati z mladimi, mi prinaša neko vznemirjenje. Daje mi tudi neko mirnost, ker vem, da dam vse od sebe in potem samo pustim, da semena klijejo. Vedno želim doprinesti s kakšno inovativno idejo, s primernim načinom komunikacije in s predajanjem vere, ki jo pogosto spoznavam preko drugih ljudi.

ANDREJ MAJCEN

Ob 60-letnici prvih redovnih zaobljub

4. oktober 1925–4. oktober 1985

Z inšpektorjem Wallandom obnavljam svojo izročitev Mariji:

»Eno devo le bom ljubil, eni svoje srce dal!«

Ta deva je Devica Marija, Brezmadežna,

Pomočnica, ki je satanu strla glavo.

Ona, ki je tempelj Svetega Duha,
Kristusova nevesta in nevesta mojega srca.

Ona je Zakladničarka odrešenjskih
milosti, je Delivka milosti in moja mati.

Totus Tuus, o Marija!

Tebi se posvetim in naj se
s tvojimi čednostmi okrasim:

Bodi mi Devica modra –
skozi življenje.

Bodi mi Devica čista –
vesela, Brezmadežna.

Bodi mi Devica močna – v skušnjavah.

Bodi mi vzor neskončne ljubezni. Bodi mi
s Svetim Duhom arhitektka salezijanske
svetosti, da bom s Teboj in po Tebi v sebi
slikal podobo Dobrega pastirja in gradil
in minimis krasen tempelj Sveti Trojici.

Daj, da bom zvest
in velikodušen do smrti.

O Marija, brani me in varuj me,
dokler bom hodil
po tej solzni dolini.

Pripelji čolniček mojega življenja
v večni pristan in bodi mi vrata
– ob smrtni uri – v Očetov dom.

O Marija, pomočnica
bila si in boš nam ti.

Jabolka

BRUNO FERRERO, SDB; ilustracija FABRIZIO ZUBANI

Po terminalu letališča je tekla skupina mladih menedžerjev, ki so končali tedensko izobraževanje. Bil je petek zvečer in vsi so za konec tedna želeli domov.

Bilo je že pozno in zamujali so. Vkrcanje za njihov let so že večkrat napovedali po zvočnikih.

Z aktovkami, vozovnicami in potnimi listi so hiteli po letaliških hodnikih, ko sta se dva izmed njih nenamerno spotaknila ob stojnico s sadjem in zadela zabojček z jabolki.

Jabolka so se raztresla po tleh. Ne da bi se zadržali ali se ozrli, so menedžerji hiteli naprej in uspeli ujeti letalo.

Vsi, razen enega. Slednji je premogel sočutje do lastnika stojnice z jabolki. Prijateljem je zavpil, naj nadaljujejo brez njega, ženi pa sporočil, da bo prispel z naslednjim letom.

Nato se je vrnil na terminal in videl, da so jabolka še vedno raztresena po tleh. Presenečenje je bilo veliko, ko je ugotovil, da je lastnica jabolk slepa deklica.

Našel jo je v joku, z debelimi solzami, ki so ji tekle po licih.

Sklonil se je in skušal pobrati jabolka, medtem ko je množica ljudi hodila mimo, ne da bi se ustavila, ne da bi koga zanimalo, kaj se je zgodilo. Pokleknil je z deklico, zložil jabolka v zabojček in ji spet pomagal postaviti pult. Ko je pobiral jabolka, je ugotovil, da so mnoga obtolčena zaradi padca.

Ko je končal, je vzel denarnico in deklico vprašal: »Si v redu?« Nasmejana je prikimala z glavo.

V roko ji je podal bankovec za sto evrov. Nato je nadaljeval: »Vzemi jih, prosim. Že za samo škodo, ki smo jo naredili. Upam, da ti nisem pokvaril dneva.«

Obrnil se je, da bi odšel, ko ga je deklica poklicala: »Gospod!«

Ustavil se je in se obrnil, da bi pogledal v njene slepe oči.

Nadaljevala je: »Si ti Jezus?«

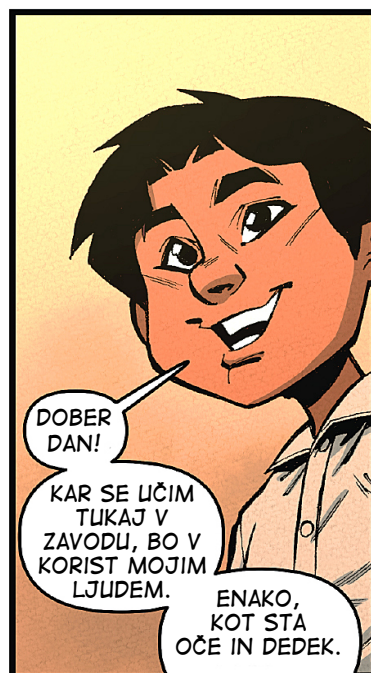
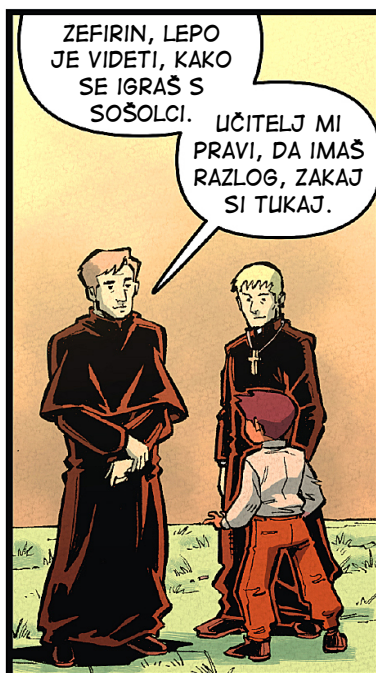
Ustavil se je in se še nekajkrat obrnil, preden se je odpravil na let z vprašanjem, ki je gorelo in odzvanjalo v njegovi duši: »Si ti Jezus?«

ZEFIRIN NAMUNCURÁ

BESEDILO Kote Carvajal ILUSTRACIJE Diego Toro © Caeteratolle.com PREVOD IN PRIREDBA Marko Suhoveršnik

2

SALEZIJANSKI
ZAVOD, 1901

COF!

COF!

COF!
COF!

ZEFIRIN!

ZEFIRIN!

KDO STE?!
KAJ HOČETE
OD MENE?

TI NAS POZNAŠ ...
V TVOJI DEŽELI
POTREBUJEMO
TVOJO POMOČ!

POTREBUJEMO
LUČ,
ZEFIRIN!

POTREBUJEMO
LUČ!

O BOG!

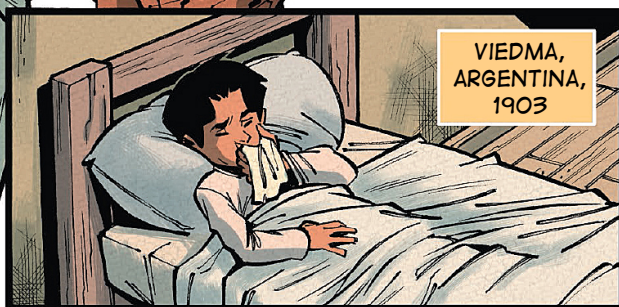
SANJE SO BILE
ZA ZEFIRINA
ZNAMENJE, DA MORA
LUČ EVANGELIJA
PRINESTI MED SVOJE
LJUDSTVO.

ZATO SE JE
ODLOČIL, DA
POSTANE
SALEZIJANSKI
DUHOVNIK.

NJEGOVO REDNO
POKAŠLJEVANJE SE
JE POČASI RAZVILO
V TUBERKULOZO.

VIEDMA,
ARGENTINA,
1903

KLJUB VSEM
POTREBNIM
UKREPOM ...

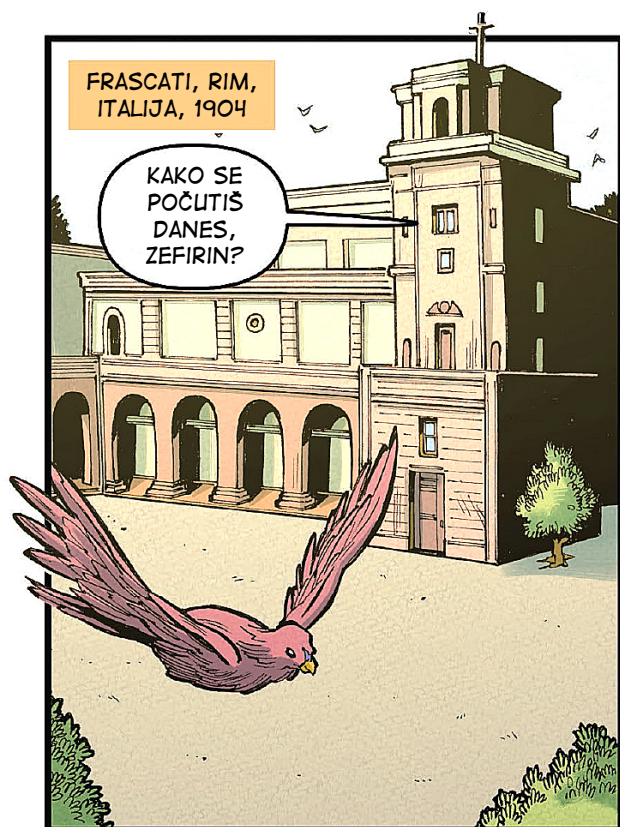
... NI BILO
ZNAKOV
IZBOLJŠANJA.

SALEZIJANSKI ŠKOF JANEZ
CAGLIERO SE JE ODLOČIL,
DA GA ODPELJE V ITALIJO NA
ZDRAVLJENJE IN ŠTUDIJ.

POTOVANJE
JE BILO ZA
ZEFERINA
VEČ KOT
PRESENEČENJE.

Se nadaljuje ...

Skupaj za mlade v duhu svetega Janeza Boska

Foto: Marko Suhoveršnik

**FUNDACIJA
DON BOSKO**

**Rakovniška ulica 6
1000 Ljubljana**

SPLET fundacija.donbosko.si

FB **Fundacija don Bosko**

T **041 215 711** (J. Potočnik)

T **030 362 800** (Fundacija)

E POŠTA fundacija@sdb.si

NAKAZILO

Darujete lahko osebno na Rakovniku, preko položnice ali nakazila na TRR.

IBAN **SI56 0205 8026 2282 413**

KODA **CHAR**

SKLIC **NAMEN NAKAZILA**

SI00 100 podpora salezijanski vzgojni dejavnosti

SI00 101 Skala

SI00 102 Gimnazija Želimlje

SI00 103 Uskovnica

SI00 104 štipendije

SI00 105 revija Don Bosko

SI00 106 misijoni

SI00 201 naravne nesreče

SI00 500 Vietnam

SI00 501 Maribor

SI00 601 Rakovnik

SI00 602 mašna zveza

SI00 800 razno (sv. maše ...)

Fundacija don Bosko zbira sredstva za različne dejavnosti salezijanskega poslanstva, ki mladim omogočajo, da rastejo, se izobražujejo in imajo podporo v pomembnih življenjskih obdobjih. Ob tem posebno pozornost namenjamo mladim iz socialno šibkejših okolij ali tistim, ki iščejo svoje mesto v družbi.

Zbrana sredstva so namenjena štipendijam, enkratni pomoči, programom neformalnega izobraževanja, misijonom ter obnovi in gradnji vzgojnih, sakralnih in športnih objektov. Pomagamo tudi ob naravnih nesrečah in drugih izrednih dogodkih, kjer je solidarnost najbolj potrebna.

Vse naše delo izhaja iz don Boskovega preventivnega vzgojnega sistema, ki temelji na razumu, veri in ljubezni ter mladim pomaga odrasti v dobre kristjane in poštene državljane.

Veseli in hvaležni smo za vsak izraz zaupanja in vsako podporo, ki jo namenite našim prizadevanjem. Skupaj z vami lahko mnogim mladim odpremo pot v svetlo prihodnost.

TJAŠA TRAVEN
Fundacija Don Bosko

**Hočete storiti
kaj dobrega?
Vzgajajte mlade.
SVETI JANEZ BOSKO**

Otrok, ki je govoril z angeli

Prinašali so mu otroke, da bi se jih dotaknil, učenci pa so jih grajali. Ko je Jezus to videl, je postal nejevoljen in jim je rekel: »Pustite otroke, naj prihajajo k meni, in ne branite jim, kajti takšnih je Božje kraljestvo. Resnično, povem vam: Kdor ne sprejme Božjega kraljestva kakor otrok, nikakor ne pride vanj.« Mr 10,13-15

TINKARA ČERIN
Založba Salve

Costanza Signorelli
DAVID
OTROK, KI JE
GOVORIL
Z ANGELI
PREVOD
Andrej Baligač
ZALOŽBA
Salve, 2025

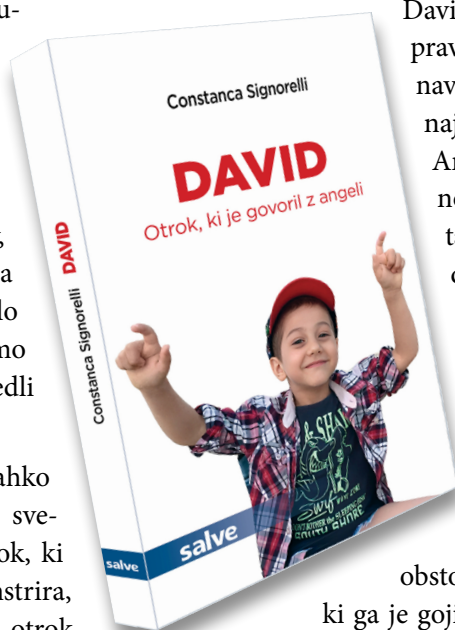
V cerkvenem letu ta oziroma podobne odlomke večkrat slišimo pri sveti maši. In nato ima duhovnik navadno pridigo o tem, da moramo kot otroci zaupati Očetu s svojim življenjem, težavami, najbližjimi in prihodnostjo. A roko na srce, odrasli si ne znamo zares predstavljati, kaj pomeni imeti zaupanje kot otrok in kaj sploh pomeni imeti otroško vero. Tako močno smo zapleteni v mrežo svojih težav, strahov, ran in navezanosti, da še za nedeljsko kosilo težko zares zaupamo Bogu, da bomo jedli nekaj dobrega.

David – mogoče lahko z vero rečemo kar sveti David – pa je otrok, ki zelo dobro demonstrira, kako verovati kakor otrok. Mali fantek, ki je velik del otroštva preživel v boju z boleznijo, kar naenkrat začne videvati angele. Po opisu sodeč ne gre za privide, podobe nepremičnega angela iz kakšne uokvirjene slike, temveč žive osebe, ki mu le-

pšajo dan, se z njim pogovarjajo, igrajo in mu pripovedujejo o Resnici. Kako je to sprejel David? Sploh ne na zares dramatičen način! Po tretjem poskusu zdravljenja agresivnega tumorja, ko se je zbudil iz narkoze, je v preprostem veselju naznanil materi, da je videl angele. Videval jih je vse do smrti. Odnos med

Davidom in angeli ni bil prav nič drugačen od navadnega odnosa med najboljšimi prijatelji. Angeli so bili del realnosti za Davida. To je ta vera! Da sprejmeš, da je duhovni svet resničen in da nebesa obstajajo. Odnos med Davidom, angeli in kasneje tudi Marijo in Jezusom kaže na to, kako sta vera v obstoj teh oseb in odnos, ki ga je gojil do njih, vplival na njegovo nadaljnje ravnanje.

David je angele sprejel kot prijatelje, Marijo kot nežno in ljubečo mamo ter Jezusa kot tistega, ki si ga je že dolgo želel spoznati. Davida in nebesna bitja povezuje ljubezen, otrok razume, kaj

je njihova srčna želja in razume, kaj jih lahko prizadene in užalosti. Ravna se v skladu s tem. Tu vidimo, da iz vere pridemo do odnosa, v odnosu do razumevanja in iz razumevanja do ravnanja. Davidu je bilo tako logično, da greh povzroči Mariji žalost in se ga zaradi tega izogiba. Kolikokrat nam sploh pride na pamet, da ne bi grešili oziroma ne bi podlegli skušnjavi, ker bi s tem užalostili Marijo in Jezusu povzročili bolečino? Ne, večina razmišlja o kazni, o tem, da bo Bog udaril po nas, če bomo grešili in smo onespособljeni gledanja skozi prizmo ljubezni. V bistvu pa bi nas morala voditi ljubezen! A le kako, če pa nimamo pravega odnosa ljubezni, ker ne verjamemo zares v resničnost božjih bitij in Boga ... ker v bistvu nimamo otroške vere?

Pričevanja, kot je Davidovo, je tako preprosto, a tako šokantno in ganljivo. Ob branju njegovih besed in tem, kako je spreobračal svoje starše, se oči kar zarosijo. Posredno in neposredno bremo o neizmerni materini bolečini, ki je počasi in boleče izgubljala svojega sina, ki je preklela Boga ob ponovni vrnitvi tumorja in kasneje iskala Resnico skozi sinova doživljanja in milosti, ki jih je

prejemal. Skozi starševska vprašanja o videnjih sta pronicala strah in bolečina, ki sta ju doživljala. Mama je mnogo-krat vprašala sina, če lahko prosi angele in Marijo, da ga ozdravijo, da bi ostal z njimi na zemlji. David ji je enkrat odgovoril, da angeli tega ne zmorejo, drugač, da se Marija trudi, proti koncu pa, da Marija pravi, da so Božji načrti drugačni. Očeta je David neki dan presenetil z izjavo, da so mu angeli povedali, da ga ima zelo rad. Oče je ostal brez besed, saj se je v preteklih dneh obremenjeval z vprašanji, če dovolj časa posveča sinu, če ve, da ga ima rad, če mu izkazuje dovolj ljubezni. Angeli so ga slišali ter pomirili.

Pričevanje Davida je svojevrstna skrivnost in milost. Skrivnost se kaže že, ko se vprašamo, zakaj je bil Božji načrt, da ga pri svojih rosnih osmih letih Bog po tako boleči poti vzame k sebi ter zakaj je bil ravno on izbran za milost videnja nebes in njenih prebivalcev, čeprav fant ni bil vzgajan v veri; milost pa v tem, da je s svojim pričevanjem spreobračal srca bližnjih, ki so videli in verovali, da je to pristno delovanje Boga. Bralcem preprosto pokaže, kaj pomeni sprejeti Božje kraljestvo kakor otrok.

Dih jemajoča knjiga. Ob branju so me presunile tudi letnice Davidovega trpljenja, ki sovpadajo s časom trpljenja mojega sina Rožleta, ki je, prav tako kot David, hrepenel po nebesih, še posebej v trenutkih, ko mu je tumor razžiral obraz.

Urška Valjavec

„JUNAK NA KRISTUSOVI POTI“

Slovensko-argentinski ustvarjalec Juan E. Juvančič je pripravil **strip o Lojzetu Grozdetu**, ki je tudi osrednji lik plemenitih oratorijev po slovenskih župnijah. Pred praznikom sv. Rešnjega telesa in krvi, 18. junija 2025, sta ga v Knjigvarni Don Bosko na Rakovniku, skupaj z gospo Mirjam Oblak iz Argentine, sprejela vodja programskega sveta založbe Salve Andrej Baligač in član Marko Suhoveršnik. Po besedah Mirjam Oblak je blaženi Lojze Grozde eden izmed svetlih zvezd, na katerega se obračajo Slovenci v Argentini in njegov zgled širijo tudi v argentinskih slovenskih šolah. V tem so lahko zgled Slovincem v domovini.

Svetišče Marije Pomočnice Matunga

MUMBAJ, INDIJA

V Indiji se na obrobju Mumbaja nahaja območje Matunga, v katerem stoji svetišče Marije Pomočnice, med domačini znano tudi kot cerkev »Naše don Boskove Gospe«.

Po ANS priredil
MARKO SUHOVERŠNIK, SDB

Svetišče Marije Pomočnice v Matungi je danes kraj, ki ga obiščejo vsi Marijini častilci, ki potujejo v Mumbai. Ponaša se s prestižno zgodovino. Dovoljenje za gradnjo je izdal mestni svet Mumbaja leta 1955, vendar so temeljni kamen položili že leto pred tem, blagoslovil pa ga je kardinal Valerian Gracias 7. decembra 1954.

Po dveh letih je bil ogromen spomenik, zahvaljujoč trdemu delu vseh sodelujočih, dokončan, in 5. avgusta 1957 je pomožni mumbajski škof Longinus Pereira blagoslovil in slovesno odprl svetišče.

28. novembra 1964 je svetišče slovesno posvetil nadškof Hubert D'Rosario skupaj s sedmimi škofi ob začetku 39. mednarodnega evharističnega kongresa. Le teden dni kasneje, 4. decembra 1964, ga je obiskal papež Pavel VI. in blagoslovil kip Marije Pomočnice, ki ga še sedaj uporabljajo pri vsakoletni procesiji.

Svetišče Marije Pomočnice, ki sta ga zasnovala lokalna arhitekta Patkil in Dadarkar, ima tradicionalno obliko latinskega križa, z veliko kupolo na koncu glavne ladje in dvema manjšima na zvonikih ob vhodu. Arhitekturno se nanašata na rimske cerkve. Pročelje v slogu starorimskih cerkva zaznamuje obokan portal z ogromnim mozaikom, ki prikazuje don Boska z Marijo.

Celotno svetišče je oblečeno v zlato rjavi granit iz Malada. V oči takoj pade pozlačen kip Marije Pomočnice, visok 4 metre, ki veličastno stoji na vrhu velike kupole. Da so ga leta 1957 postavili na to mesto, je bil pravi inženirski podvig. Kip, ulit v Turinu, je viden kilometre daleč in še danes, ko v mestu rastejo številni nebotičniki, ostaja pomemben mejnik na obzorju območja Matunga-Wadala.

Notranjost cerkve je v celoti oblečena v italijanski marmor različnih odtenkov s presenetljivo simetričnimi črtami. Naravna umetnost v simetriji marmorja se urejeno prepleta z umetnostjo, ustvarjeno v obliki pravokotnih plošč s podobami 14 postaj križevega pota.

Še bolj zanimivih pa je 15 tradicionalnih skrivnosti rožnega venca in pet prizorov iz don Boskovega življenja, ovekovečenih v vitražih, ki se nahajajo nad pravokotnimi mozaičnimi ploščami. Še bolj impresivni so vitraži z marijanskimi motivi na vrhu glavnega oltarja, ki jih je ustvaril italijanski slikar Pietro Flavio iz Turina.

Omembe vredna je tudi kript, ki je ne zamudi noben romar. V kripti je v stenah v majhnih zlatih lončkih shranjenih na stotine relikvij starodavnih in sodobnih svetnikov, skupaj s petimi

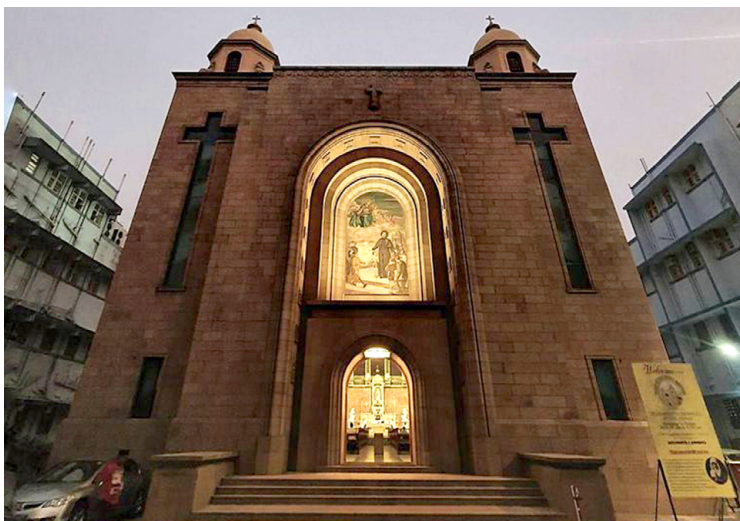

Vse foto: splet

obokanimi mozaičnimi ploščami, ki prikazujejo različne prizore iz Kristusovega in don Boskovega življenja. Zaradi tihega in molitvenega vzdušja je priljubljeno mesto številnih zakoncev, ki iščejo miren kraj za poroko, v intimnem, a velikem prostoru (udobno lahko sprejme okoli dvesto ljudi).

Za mnoge katoličane v Mumbaju je svetišče živi simbol krščanske vere in duhovnosti. »Ohranili ste nam neprecenljivo dediščino,« mnogi rečejo salezijancem, ki oskrbujejo svetišče in vodijo ustanovo.

Največje bogastvo pa so nedvomno številni verniki, ki vsakodnevno prihajajo molit ali se udeležujejo prejema zakramentov: mladi in stari, bogati in revni, tudi nekristjani prihajajo prositi milosti, izpolnjevati zaobljube, darovati ... ali preprosto ostanejo v tišini, stran od norega mestnega vrveža. In morda so starodavne spovednice danes najboljše priče o številu grešnikov, ki so se po materinski skrbi Marije Pomočnice vrnili k Bogu.

S. Zvonka Mikec, častna občanka občine Šentrupert na Dolenjskem

Na občinski praznik občine Šentrupert, 2. junija 2025, je misijonarka s. Zvonka Mikec FMA postala častna občanka tega slikovitega in razvijajočega se dolenjskega kraja.

S. MIRA PEČE, FMA

Na 18. slavnostni seji občinskega sveta, ki je potekala v Deželi kozolcev – v edinstvenem muzeju na prostem – je župan občine Šentrupert, Tomaž Ramovš, podelil občinska priznanja nekaterim zaslužnim osebam tega kraja ter za častno občanko razglasil sokrajanko in neutrudno misijonarko s. Zvonko Mikec.

Razglasitev je z navdušenim aplavzom potrdila množica zbranih Šentrupčanov in gostov iz sosednjih krajev. Po tem, ko je župan orisal prehojeno pot in nekatere razvojne načrte kraja, je z velikim spoštovanjem čestital »naši novi častni občanki, ki s svojim misijonarskim delom v svetu predstavlja našo občino kot skupnost odprtih, srčnih ljudi«.

Foto: Alenka Peterlin

Voditeljica kulturnega programa, Petra Krnc Laznik, je v predstavitvi častne občanke med drugim izpostavila: »V treh desetletjih je misijonarka, vzgojiteljica in graditeljica mostov med narodi s svojim delovanjem povezala dva svetova in stkala močno solidarnostno nit med Slovenijo in afriško celino ... S svojo predanostjo, pogumom in neizmerno ljubeznijo do sočloveka uteleša najvišje vrednote človečnosti, vere in služenja. S. Zvonka Mikec prejme naziv častna občanka občine Šentrupert za svoje misijonsko delo v Angoli in Mozambiku, kjer že več kot tri desetletja zavzeto, pogumno, odgovorno, predano in z veliko mero sočutja vodi vzgojno-izobraževalne in humanitarne projekte, med drugim Botrstvo, skrbi za otroke, mlade in njihove družine ter z močjo vere, znanja in človeške toplote gradi mostove solidarnosti, upanja in medkulturnega razumevanja, pri čemer za dobro navdihuje tudi prostovoljce iz domačega Šentruperta, Slovenije in tujine.«

Skromno in preprosto se je s. Zvonka zahvalila in med drugim rekla: »... vabim vse, da skupaj nadaljujemo naše misijonarjenje, kajti misijonar, kjerkoli je, ni nikoli sam. Če ne bi imeli zaledja, če ne bi imeli dobrih ljudi, ki nas spremljajo, ne bi mogli tudi v daljnih deželah kaj dobrega narediti. Najlepša hvala Šentrupertu, tej deželi, tej dolini, pa tudi tej lepi Sloveniji, ki velikodušno preko ogromno projektov pomaga, da lahko delamo in da smo to, kar smo. To priznanje ni samo moje, ni zame, ampak je za vse nas, ki sodelujemo pri tem velikem misijonskem poslanstvu.«

»Slovenska« Etiopija

Otroci spoznavajo Slovenijo in s pomočjo donatorjev prejemajo veliko dobrin. Letos smo jih obdarili z dvema novima igriščema, novim vodnjakom, oblačili in zalogo žita za celo leto.

Letošnje šolsko leto je bilo zame v *Bosco Children* zelo posebno. Sicer mi je vsak dan poseben, ker imam čast delati in živeti s posebnimi otroki, zaradi katerih sploh sem tu v Etiopiji. Poleg edinstvene dinamike v naši veliki družini je bilo leto pomembno tudi zaradi mnogih novosti in obiskov iz Slovenije.

Krona celotnega leta pa je bil 5. junij 2025, ko nas je s svojim obiskom počastila predsednica Republike Slovenije Nataša Pirc Musar. Spremljali so jo sodelavci iz protokola, Ministrstva za zunanje zadeve, državni sekretar in seveda veleposlanica, ki je pri nas že domača, Kristina Radej z možem Alanom in svojo namestnico Vesno Dolinšek. Veleposlanica je tudi certificirana čebelarica in se je zavzela, da se čebelarstvo kot način preživljanja najranljivejših skupin v Etiopiji uvede tudi pri nas v *Bosco Children*.

Naši otroci in mladostniki, ki prihajajo z ulic brez možnosti spodobnega preživljanja, pri nas poleg osnovnih potreb dobijo predvsem izobrazbo in spretnosti, ki jim pomagajo v prihodnosti. Z veleposlanico smo združili moči in naredili načrt za projekt, ki bo naše mlade usposabljal za čebelarstvo tako teoretično kot praktično, hkrati pa bodo dobili tudi vso potrebno opremo. Veleposlaništvo je bilo s projektom uspešno in takoj smo začeli z delom. S pomočjo strokovnjakov smo dobili družine čebel, čebelnjake, zaščito in vso drugo opremo, tako da je prva skupina mojih »mulčkov« že začela čebelariti.

Obisk predsednice Nataše Pirc Musar je med drugim pomenil tudi uradno odprtje tega projekta. Otroci – seveda z mano vred – smo se cel teden intenzivno pripravljali na visok obisk, se učili slovenskih besed, pesmic dobrodošlice, urejanja čebelnjakov, risanja risbic za goste ...

Na dan obiska smo vsi čutili, da se dogaja nekaj posebnega. V zraku je bilo veselo pričakovanje. Ob prihodu konvoja diplomatskih vozil z gosti in spremljevalci se je razširil aplavz in pesem ob harmoniki našega ravnatelja. Sledilo je srečanje. Otroci, ki se predstavnikov oblasti ponavadi bojijo in pred njimi bežijo, ko skušajo preživeti na ulicah, so na ta dan dobili povsem drugačno izkušnjo.

Slovenska predsednica jim je namenila veliko prijaznih besed, spodbud, daril in objemov ter jih opogumila za prihodnost. Tudi čebelice v novih čebelnjakih so njeno darilo in ko se sedaj z njimi srečujejo med pridnim delom, se vedno spominjajo na ta čudoviti dan in čudovito Slovenijo.

POLONA DOMINIK, sals
laiška misijonarka

Foto: Polona Dominik

Pripadnost, ki presega meje lokalnega

Salezijanci sotrudniki smo povezani v svetovnem združenju. Če želimo v njem uresničevati svoje poslanstvo in poklicanost, je pomembna tudi organizacija, ki služi celotnemu združenju, članom in poslanstvu. Vendar združenja ne smemo dojemati zgolj kot »organizacijo« ali »strukturo«, temveč želimo občutiti pripadnost Njemu in salezijanski družini po vsem svetu. Gre za identiteto, skupne vrednote in poslanstvo.

BLAŽKA MERKAC, Sals
vrhovna svetovalka
Združenja salezijancev
sotrudnikov za srednjo in
vzhodno Evropo

V našem načrtu apostolskega življenja je tako v statutu kot pravilniku jasno opredeljena sama organizacija Združenja na vseh nivojih – lokalnem, inšpektorialnem, regionalnem in svetovnem. Obenem pa zaobjema našo individualno pripadnost Združenju, ki mora presegati nivoje lokalnega.

Tokrat bi z vami rada podelila delček svojega poslanstva služenja Združenju preko izkušenj v tem letu.

Poleg dnevnih kontaktov preko mailov, socialnih omrežij z vrhovnim svetom, posameznimi inšpektorijami

v moji regiji, tedenskimi zoom srečanji z različnimi delovnimi skupinami sem med marcem in majem imela štiri osebna srečanja s salezijanci sotrudniki na vseh nivojih. Občutek pripadnosti, domačnosti, ki sem ju doživela na vseh teh srečanjih, mi je dal upanja, da je Združenje na dobri poti ter da so člani goreči in predani svojemu poslanstvu.

V marcu sem se srečala s 160 člani lokalnih svetov na Slovaškem, kjer so v letošnjem letu menjali vodstvo v vseh 31 lokalnih centrih in to je bil trenutek, ko so vsi prišli skupaj in bili delež-

Foto: osebni arhiv

Občutek
pripadnosti,
domačnosti, ki
sem ju doživela na
vseh teh srečanjih,
mi je dal upanja,
da je Združenje na
dobri poti ter da
so člani goreči in
predani svojemu
poslanstvu.

Foto: osebni arhiv

ni skupne formacije. Podelili so si svoje izzive in lepe izkušnje, okrepili povezavo z inšpektorialnim svetom in preko srečanja z mano tudi z vrhovnim svetom. Ob koncu srečanja sem jim za popotnico namenila misel papeža Frančiška: »Ohraniti moramo prižgano baklo upanja, ki nam je bila zaupana, in storiti vse, da vsakomur povrnemo moč in gotovost, da z odprtim umom, zaupljivim srcem in daljnosežnim pogledom zre v prihodnost.«

V začetku aprila sem imela srečanje z vrhovnim svetovalcem za Iberijski polotok in svetovalcem za Italijo, Malto in Bližnji vzhod. Srečanje je potekalo v Madridu, namenjeno je bilo načrtovanju svetovnega kongresa Združenja, hkrati pa smo si podelili izzive, s katerimi se soočamo v naših regijah.

Isti mesec je potekal vrhovni zbor Združenja v Rimu. Vsi vrhovni svetovalci smo se zbrali ob našem koordinatorju, kjer smo pet dni namenili povezovanju, formaciji, duhovnosti, načrtovanju svetovnega kongresa in prihodnosti Združenja. Imeli smo tudi priložnost srečati se z vrhovnim predstojnikom don Fabiem Attardom, ki nas je spodbudil v našem delu.

Maja pa sem bila še na Češkem, kjer sem se srečala z inšpektorialnim svetom Češke in Slovaške. Organizirali so skupno srečanje. Moja naloga je bila podpora inšpektorialnima koordinateljema in odgovarjanje na vprašanja in dileme, ki se pojavljajo znotraj njihovih inšpektorij.

Odkar sem dala svoj »da«, da postanem vrhovna svetovalka, mi je zagotovo ostalo manj časa za moj lokalni center ali slovensko inšpektorijo. To poslanstvo zares presega meje lokalnega, a ne tudi bistva poslanstva – biti salezijanka so-trudnica tam, kjer sem.

SVETOST V SALEZIJANSKI DRUŽINI

»Prepričana sem, da je razglasitev s. **Marije Troncatti** za svetnico izjemna milost za vse hčere Marije Pomočnice, klic, da se obnovimo, da bi s pogumom in veseljem nadaljevale pot svetosti, ki jo danes predlaga Bog,« je dejala s. Chiara Cazzuola, vrhovna predstojnica sester FMA ob sporočilu papeža Leona XIV., da bo Marija Troncatti, redovnica družbe hčera Marije Pomočnice, rojena v kraju Córteno Golgi (Italija) 16. februarja 1883 in umrla v kraju Sucúa (Ekvador) 25. avgusta 1969, vpisana na seznam svetnikov v nedeljo, 19. oktobra 2025.

5. junija 2025 je bil Dikasteriju za zadeve svetnikov v Vatikanu izročen zvezek s popisom življenja, kreposti in sluha svetosti Božjega služabnika **Andreja Majcna**, salezijanskega misijonarja. Zvezek Positio super Vita, Virtutibus et Fama Sanctitatis so pripravili relator p. Szczepan Tadeusz Praškiewicz, OCD, postulator Pierluigi Cameroni, SDB, in sodelavka dr. Lodovica Maria Zanet. Posebna zahvala je namenjena Alojziju Slavku Snoju, SDB, za vneto ter kvalificirano in velikodušno sodelovanje, ki ga je izkazal tako v škofijskem kot v rimskem postopku. Positio bodo pregledali teološki svetovalci Dikasterija za zadeve svetnikov. Podrobne faze študija in ocenjevanja bodo papežu omogočile, da v primeru pozitivnega izida razglasi Andreja Majcna za »častitljivega Božjega služabnika«. Za odprtje poti do beatifikacije bo potreben čudež na njegovo priprošnjo.

30. maja 2025 je v Limi (Peru) potekala zaključna slovesnost škofijskega postopka za beatifikacijo in kanonizacijo Božjega služabnika **Alojzija Bolle**. Rodil se je 1932 v Schiu (Vicenza) v Italiji in postal salezijanec duhovnik z eno samo željo: posvetiti svoje življenje misijonom. Ta želja se mu je uresničila v gozdu na meji med Perujem in Ekvadorjem, kjer je več kot 50 let živel med ljudstvi Šuar in Ašuar. Ni bil le mimoidoči evangelizator: naučil se je jezika, prevzel običaje, prepotoval dolge razdalje po poteh in rekah, predvsem pa je ljubil domorodce in jim na izviren način oznanjal evangelijsko sporočilo.

V soboto, 17. maja 2025, je savojski duhovnik iz 19. stoletja, **Kamilo Costa de Beauregard**, predan vzgoji osirotelih in marginaliziranih otrok, postal prvi blaženi v pontifikatu Leona XIV. Rodil se je v Chambéryju v Franciji 17. februarja 1841. Izstopal je po tem, da je posvečal pozornost tudi najmanjšim podrobnostim karitativne in družbene dejavnosti svojega dela, pri čemer je pogosto osebno skrbel, celo do najmanjših podrobnosti, za vodenje hiš, delavnic in kmetije v pripravi mladim, da postanejo bodoči kmetovalci. Posebno je hvaljena njegova vzgojiteljska vnema.

»Še osem dni. Ali se pozdraviš ali se vrneš domov.«

S. MILENA DERLINK, FMA

Povzeto po
Facciamo memoria

S. JERICA REPAR

ROJENA
14. 2. 1893

Ledina (Sevnica)

PRVE ZAOBLJUBE
5. 8. 1925

Nizza Monferrato

VEČNE ZAOBLJUBE
5. 8. 1931

Nizza Monferrato

UMRLA
21. 5. 1985
Reka, Hrvaška

Njena mama je s tremi majhnimi otroki postala vdova, zato se je še enkrat poročila. V drugem zakonu se je rodilo šest otrok, od katerih je bila Jerica prva. Njen oče, mož velike dobrote in vere, je imel posebno rad prvorojenko Jerico. Kot v mnogih družinah tistega časa se je tudi pri njih ob večerih molilo rožni venec, nato so sledile še molitve po raznih namenih. Spominja se, kako ni bilo konca njenih namenov za molitev, predvsem pa je prosila Svetega Duha, da bi ji pomagal pri pravi življenjski odločitvi.

Kasneje je dvakrat na teden hodila na Radno, kjer so imeli salezijanci noviciat, in pomagala v pralnici. Postala je članica Marijine družbe in se zelo resno oklenila pravil Družbe. Njene prijateljice so jo imele zelo rade in so se v potrebah obračale nanjo, saj so vedele, da jim bo rada pomagala. Imela je pet sestričen, ki so bile usmiljenke, in tudi ona se je želela posvetiti Bogu kot redovnica. Ko je nekoč slišala v pridigi o hčerah Marije Pomočnice in da so se jim pridružila tudi dekleta iz Slovenije, je začutila, da je to tudi njena pot. Šla je k salezijanskemu ravnatelju na Radni in mu rekla: »Če me bodo sprejele, dobro, če pa ne, bom zbiral deklice in jih navduševala za redovni poklic.«

Prošnja je bila sprejeta in ostal ji je še najtežji korak: povedati staršem. Mami in očetu je bilo težko sprejeti, saj je bila Jerica močna opora v družini, toda sklonila sta glavo pred Božjo voljo in jo sprejela. Oče in mama sta jo pospremila do vlaka, oče je nadaljeval pot z njo

vse do Ljubljane. Spoštoval je Božjo voljo, a njegovo srce je bilo zlomljeno.

Tako je odpotovala s še enajstimi drugimi v Italijo. Točno opoldne so prispele v Nizzo Monferatto, kjer so sestre ravno molile Angel Gospodov. Jerica je bila tako vesela, da se je lahko pridružila sestram, da še spati ni mogla. Toda ko je več noči molila in slavila Gospoda za ta dar, so jo opozorili, da je noč za spanje.

25. oktobra 1922 je postala postulantinja in nato novinka. Vse je šlo dobro, dokler ni v drugem letu noviciata zbolela. Kašelj ni popustil. Magistra ji je rekla, da če ne bo ozdravela, jo bodo morali poslati domov. Začasno so jo poslali v drugo skupnost, kjer si je kuharica vzela k srcu njeno zdravje. Neka dne jo pride pogledat magistra, ki ji reče: »Še osem dni. Ali se pozdraviš ali se vrneš domov.« Jerici se je zdelo, da je zgubila tla pod nogami. Z gorečo devetdnevnic se obrne k Mariji po pomoč. Med devetdnevnic k Brezmadežni gre obiskat magistro, ki vidi, da se ji zdravje izboljšuje. Tako je lahko 5. avgusta 1925 izpovedala prve zaobljube v družbi hčera Marije Pomočnice.

Prva tri leta po zaobljubah je bila v Nizzi Monferrato odgovorna za jedilnico. Želela je iti v misijone, toda ker ni uspela pravočasno dobiti potnega lista, so jo zadržali v Italiji. Naslednja skupnost, kjer je delovala, je bila salezijanska formacijska skupnost Penango, kjer je delala v pralnici. Po petih letih pa je odšla v salezijanski zavod Borgo San Martino, kjer je bila kuharica. Obenem je bila tudi katehistinja in se

je usposabljala za poučevanje krščanskega nauka v župnijah in oratoriju.

Leta 1936 je bila ena od prvih štirih sester, ki so se vrnile v Slovenijo pod vodstvom s. Alojzije Domanjko, da bi salezijansko karizmo in morneški duh ponesle v domovino. Poleg velikega uboštva so se srečale tudi z nerazumevanjem mnogih ljudi, predvsem ko je število otrok v oratoriju vedno bolj narasčalo. Kakor v don Boskovem času so morale iskati drug prostor. Sestre, ki so ostale v skupnosti, so darovale svoje delo za uspeh sester, ki so šle v apostolat, iskat revna dekleta. Med temi je bila tudi s. Jerica, ki je delovala v kuhinji, pralnici in garderobi.

Herojski časi so šele prihajali. Po drugi svetovni vojni je bila njihova edina hiša nacionalizirana in sestre so morale iskati zatočišče in delo v župniščih ali kje drugje. S. Jerico so s še dvema drugima sestrama sprejeli salezijanci na Rakovniku za delo v kuhinji in pralnici. Hudo jim je bilo, ker je bilo onemogočeno vsako delo med mladimi.

Tako so tekla leta in s. Jerica je vedno bolj čutila tudi težo let in bolezni. Predvsem ji je delala težave huda astma, zato so jo leta 1960 poslali na Hrvaško na Reko, kjer so sestre ravno kar kupile hišo, prvo po vojni. Rada se je preselila, toda s prepričanjem, da bo to zadnja postaja njenega življenja.

V tem času si je zlomila nogo in je od februarja do julija nosila mavec in to v hiši, kjer je bilo le malo prostora in veliko stopnic. Vedno neutrudna pri delu je morala mirovati. Tako je dneve napolnjevala z molitvijo, duhovnim branjem, predvsem pa z nasmehom, polnim dobrote do vseh.

Živela je globoko duhovno življenje, toda brez kakršne koli posebnosti. V skupnosti je bila tiha in diskretna. Kakor je bilo potrebno, se je vključila v

duhovne pogovore. Sestre so jo upoštevale in jo imele radi. Če je kdaj prišlo do napetosti, je bila dovolj le ena njena beseda in spet se je vrnil mir. Rada si je dopisovala s predstojnicami v Italiji in jih zelo spoštovala. S sestrami se je rada udeleževala razvedrila in če so jo prosile, je deklamirala stare poezije.

Živela je tudi v duhu uboštva. Nikoli se ni pritoževala in nič zahtevala. Z vsem

Foto: Arhiv FMA

je bila zadovoljna. Kljub astmi, ki ji je več let delala težave, je bila še pri svojih 90 letih precej zdrava in močna. Vedno se je bala smrti, toda ko je videla, da se bližajo zadnji trenutki življenja, je bila mirna in vedra. Ko so se sestre v zadnjih trenutkih zbrale ob njeni postelji, jih je prosila, naj ji zapojejo njeno najljubšo pesem Veš o Marija, ki se ji je tudi sama pridružila. Prosila in sprejela je zakramente in ostala mirna. Proti polnoči pa se je stanje poslabšalo. Ravnateljica je vzela njene roke v svoje in jo spodbudila, naj zaupa v Marijo. Umirila se je in sledila molitvi rožnega venca, ki so ga sestre molile ob njej. Pri četrti desetki žalostnega dela je zadremala in v miru zaspala. Na njen obraz sta legla spokojen mir in smehljaj.

Če je kdaj prišlo do napetosti, je bila dovolj le ena njena beseda in spet se je vrnil mir.

Slovenske sledi salezijanske Argentine (3)

Buenos Aires je največje in glavno mesto Argentine z nekaj več kot 3 milijoni prebivalcev v ožjem smislu, v predmestjih pa jih živi kakih 15 milijonov. Na širšem področju Buenos Airesa se nahaja 23 salezijanskih ustanov in dejavnosti.

MARKO KOŠNIK, SDB

SAN JUSTO

V San Justu se nahaja salezijanska formacijska skupnost, kjer deluje sobrat slovenskih korenin Ambrož Lipovec. Vseh članov skupnosti je 14, od tega osem sobratov v formaciji, ki obiskuje-

jo teologijo na Salezijanskem inštitutu Almagro.

Hiša, ki je zidana v evropskem slogu dvorcev, ima notranje dvorišče z lepimi okraski in bogato zunanjo fasado, nudi dovolj prostora za tako veliko formacijsko skupnost. To je tudi razlog, da so salezijanci tu še vedno navzoči. Ob dvorcu so še druga poslopja ter velik park. Je oaza sredi prepleta strnjenega mesta, cest in vsakodnevnega vrveža.

Ob ustanovi deluje tudi župnija s cerkvijo, ki je posvečena Srcu Jezusovemu. Salezijanci skrbijo tudi za bližnjo župnijo. Del ustanove je poklicno-izobraževalni center sv. Janeza Boska, v katerem se mladi izobražujejo na raznih področjih: administracija in upravljanje, avtomehanika, mizarstvo, komunikacija, gradbeništvo, električarstvo, gastronomija, grafično oblikovanje, informatika, metalomehanika, socialno delo in tekstilstvo.

SAN NICOLÁS

V salezijanski skupnosti San Nicolás, ki se lahko pohvali z naslovom prve salezijanske skupnosti v Argentini, nastale v letu 1875, ko so člani prve salezijanske misijonske odprave prišli

Cerkv Marije Pomočnice v San Nicolásu

Vse foto: osebni arhiv

S Štefanom Burjo v San Nicolásu

Tone Prešeren živi v La Plati

Z Ambrožem Lipovcem v San Justu

v Buenos Aires, živi in deluje salezijanec brat Štefan Burja, stric lazarista Tonija Burje iz Lanusa. V skupnosti trenutno živijo le trije sobratje, med njimi starosta, gospod Štefan, ki je še vedno dejaven v salezijanski osnovni in srednji šoli ter v oratoriju in župniji. V cerkvi Marije Pomočnice, z veliko umetniško vrednostjo, najdemo tudi platno Marija Pomočnice, ki ga je dal naročiti sam don Bosko pri turinskem slikarju Rolliniju, gojencu valdoškega Oratorija, in jo podaril prvi salezijanski skupnosti v Argentini.

Mesto San Nicolás je tudi Marijin romarski kraj, podoben Međugorju. V začetku 80-ih let prejšnjega stoletja se je tudi tu prikazovala Marija vidkinji in ji dajala razna sporočila za ljudi. Sezidali so ogromna cerkev z velikim trgom, ki ga ob raznih slovesnostih napolni na sto tisoče ljudi. Vsakodnevno ga obišče ogromno ljudi in mesto živi s tem romarskim krajem.

Pri vhodu v cerkev najdemo pridih slovenske marijanske pobožnosti, saj nas pozdravi čudovit lesen relief Marije Pomagaj z Brezij, delo Toneta Oblaka.

LA PLATA

Salezijanec dr. Tone Prešeren živi v La Plati, v salezijanski skupnosti Srca Jezusovega v središču Buenos Airesa. Deluje kot župnik župnije svetega Janeza Boska, ki se nahaja na obrobju mesta, kamor se odpravi vsak dan. Ob cerkvi so župnijski prostori za delovanje župnije, ki je živahna in ima veliko sodelavcev. Tone je tudi duhovni asistent v velikem salezijanskem vzgojno-izobraževalnem centru Svetega Mihaela, ki ga sestavljajo vrtec, osnovna šola, gimnazija in srednje obrtne šole.

K župniji spada tudi dom »Zefirin Namuncurá«, hiša za duhovne vaje in druge počitniške programe. Ob duhovnem centru je velik park s salezijanskim pokopališčem. Na tem svetem kraju počiva več slovenskih salezijancev: Jurij Langus (1939–2019), Martin Štuhec (1925–2020), Franc Balgač (1940–2021), Danijel Vrečar (1932–2021) in Adolf Povalej (1932–2023). Ob grobovih smo se spomnili tudi drugih in v imenu vseh zmolili za pokoj njihovih duš v imenu vseh sobratov slovenske salezijanske inšpektorije.

Novice iz salezijanskega sveta

Bled / Sredi maja, natančneje od 16. do 18. maja 2025, se je v Marijinem domu na Bledu odvijal pripravljalni vikend za animatorje, ki sodelujejo na programih sester FMA v Ljubljani na Gornjem trgu ali na Bledu. »Že dolgo se nisem tako nasmejala.« »Poglobil sem odnos z Bogom.« »Spoznal sem življenje preroka Elija.« Tako so se glasili odzivi udeležencev. Program je bil pester. Naučili smo se himno, odigrali zgodbo glavnega junaka – Elija, pridobivali animatorske veščine ter se povzpeli do cerkvice sv. Katarine in tam prisluhnili Božji besedi. Skratka, vsi skupaj se že veselimo poletnih tednov. Vabljeni tako na mednarodni oratorij kot na duhovno-počitniške programe za otroke ter programe za družine. *Kristina Tičar*

Murska Sobota / Sestre FMA iz skupnosti Murska Sobota so bile povabljene, da pripravijo in vodijo dekanijska romanja birmancev in njihovih družin v stolnico. Vsak dekan je pred cerkvijo blagoslovil romarje. Po kratki molitvi v cerkvi so birmanci v manjših skupinah preko različnih dejavnosti spoznavali pomen svetega leta. Medtem ko so starši v cerkvi poslušali gosta Boštjana Harija, je bila za birmance zunaj pripravljena igra s svetoletnimi simboli. Srečanja so zaključili s sveto mašo, na katero so se skupno pripravili in uglasili s pevsko vajo. Prosili so, da bi vsi, ki bodo v milostnem letu prejeli zakrament svete birmе, okrepljeni z močjo Svetega Duha ostali Jezusovi pogumni prijatelji in učenci.

Krašič, Hrvaška / Na velikonočni ponedeljek, 21. 4. 2025, smo sestre FMA iz Slovenije in Hrvaške poromale v rojstni in smrtni kraj bl. kardinala Alojzija Stepinca. Zbrale smo se z namenom, da bi se v tem milostnem jubilejnem letu Bogu zahvalile za ponižno služenje inšpektorice s. Mateje Kranjc naši inšpektorialni skupnosti. Pridružile smo se župnijskemu občestvu pri daritvi svete maše, počastile relikvije in si ogledale spominsko hišo bl. Alojzija. Obenem pa smo se z vso Cerkvijo zahvalile za papeža Frančiška, ki ga je Bog prav na ta dan poklical k sebi v večnost. Poklonile smo se njegovemu spomenu tako, da je vsaka izrazila, katera njegova misel ali dejanje jo je najbolj nagovorilo. Prenovljene v Božji milosti in polne hvaležnosti za ta dan smo se vrnile v svoje skupnosti.

Ljubljana Rakovnik / Praznovanja Marije Pomočnice so se posebej veselili v Združenju Marije Pomočnice, saj sta na sam praznik, 24. maja 2025, obljubo izpovedali Jožica Jurkovič in Ana Marija Sluga.

Pohorje / Druga skupina salezijancev slovenske salezijanske inšpektorije se je od 8. do 14. junija 2025 zbrala v Dominikovem domu na Pohorju na letnih duhovnih vajah, ki jih je vodil upokojeni nadškof msgr. dr. Marjan Turnšek.

Želimlje / Nekdanji dijaki Gimnazije Želimlje vseh generacij so se 14. junija 2025 zbrali k skupni sveti maši in druženju pod novim kozolcem ob salezijanski ustanovi sv. Frančiška Saleškega v Želimljem.

Brdo pri Kranju / 1. junija je potekal Slovenski rokodelski festival 2025, ki se ga je udeležil tudi RC DUO Veržej. Celodnevno dogajanje v očarljivem ambientu parka Brdo je zaobjelo rokodelski sejem, predstavitve nosilcev podpornega okolja za ohranjanje in razvoj rokodelstva, bogate vsebine otroškega rokodelskega programa, rokodelskih delavnic za obiskovalce, razstav na prostem in kulinarčne ponudbe. 14. junija pa smo se udeležili prvega Pomurskega rokodelskega festivala »Pod grajskimi arkadami« na grajskem dvorišču Murska Sobota, kjer se je predstavilo okrog 15 regionalnih rokodelk in rokodelcev.

Veržej / Zadnje mesece je v rokodelskem centru DUO Veržej v fokusu čevljarstvo. V okviru projekta »Kulturo na oder postavim« so v Ekomuzeju postavili čevljski kotiček in izvedli čevljsko obarvano delavnico za učence Strokovnega centra OŠ Veržej. Čevljski kotiček ima pomembno izobraževalno vlogo pri ohranjanju oblačilne dediščine in ohranjanju spomina na domačo čevljsko tradicijo. V galeriji pa so obenem pripravili razstavo »Le čevlje sodi naj kopitar« na temo čevljarstva, kjer so k sodelovanju povabili domačo osnovno šolo in vrtec ter Dom Lukavci – bivalno enoto Veržej, ki so po svoje ustvarjali na temo čevljarstva. V nekaj vitrinah so predstavili tudi čevljsko obrt, čevljska orodja in pripomočke ter polizdelke in izdelke priznanega čevljarja Maria Herzoga, ki izdeluje čevlje po najzahtevnejših tradicionalnih čevljskih postopkih.

Ljubljana Kodeljevo / Kodeljevčani so se 15. junija 2025 podali na čudovito romarsko pot čez Golovec do Rakovnika. V duhu svetega leta so v svetoletni cerkvi Marije Pomočnice kot romarji upanja obhajali sveto mašo, ki je občestvo povežala v veri in hvaležnosti. Po duhovni okrepitvi je sledil še sproščen in družaben piknik.

Ljubljana Rakovnik // Župnijski dan na Rakovniku, ki je potekal 8. junija 2025, je bil nadvse slovesen iz vsaj treh razlogov. Okrogli jubilej je slavilo kar 21 zakoncev jubilarcev, 26 devetošolcev je prejelo priznanje za devetletni verouk in približno toliko veroučencev je opravilo Slomškovo bralno priznanje. Pri sveti maši so se kot občestvo Bogu in Mariji zahvalili za vse prejete milosti v tem letu, druženje pa so nadaljevali pri skupnem obedu in praznovanju v mladinskem centru.

Varšava, Poljska // V Salezijanskem misijonskem središču v Varšavi je od 2. do 5. junija 2025 potekalo bienalno srečanje salezijanskih založnikov Evrope. Čas ustvarjalnih idej, deljenja izkušenj v panogi in skupnega veselja uspehov so si delili predstavniki osmih salezijanskih založb iz Velike Britanije, Španije, Portugalske, Nemčije, Hrvaške, Češke, Poljske in Slovenije. Salezijansko založbo Salve je zastopal njen direktor Gašper Berčič, sodeloval pa je tudi Marko Suhovršnik SDB, inšpektorialni delegat za komunikacijo in član programskega sveta založbe Salve.

Maribor // V nedeljo, 8. junija 2025, so verniki napolnili sve-tišče sv. Janeza Boska v Mariboru ob praznovanju priho-da Svetega Duha. Ob tem so obeležili tudi župnijski dan in uradni zaključek veroučnega leta. Slavje je bilo slovesno tudi zato, ker so se skupaj z župnikom Markom Košnikom zahvalili za dar poklicanosti, saj salezijanec Marko letos ob-haja 25. obletnico mašniškega posvečenja.

Celje // Voditelji, udeleženci in prostovoljci celjskega PUM-o+ programa so 14. junija 2025 pripravili 16. med-pumovski turnir, ki so se ga udeležili kolegi iz Zasavja, Ve-lenja, Ljubljane, Škofje Loke in Radovljice. Pomerili so se v različnih športih in dokazali, da so vsak zase in vsi skupaj odlična ekipa.

Ljubljana Rakovnik // Salezijanci so se 23. junija 2025 tradicionalno zbrali na Rakovniku v Ljubljani k praznovanju sa-lezijanskih jubilejev, duhovni obnovi in zahvali ob sklepu pastoralnega leta. Zbrane salezijance sta nagovorila inšpektor Peter Končan in Klemen Balažič, ki je poglobljeno predstavil dogajanje in sklepe 29. vrhovnega zbora. V svetoletni cerkvi Marije Pomočnice je sledila adoracija, rožni venec in priložnost za sveto spoved ter sveta maša v čast sv. Cirilu in Metodu. Daroval jo je upokojeni beograjski nadškof msgr. Stanislav Hočevár.

Janez Žabot SDB (1955–2025)

Janezova življenjska pot se je začela v prleški vasi Gibina. Rodil se je 26. maja 1955 na Ptuj, krščen je bil 11. junija istega leta v župniji Razkrižje. Oče Ivan in mati Julijana, roj. Trstenjak, sta ustvarila družino in v toplem

dom sprejela šest otrok. Starša sta moč za premagovanje vsakdanjih težav v življenju črpala iz molitve rožnega venca, čaščenja Srca Jezusovega in Marijinega, ki sta jima svojo družino posvetila in izročila v varstvo. Varno, ljubeče in z vero prežeto okolje je oblikovalo tudi Janeza in v njem je vzkliklo in počasi začelo rasti seme duhovniškega in redovniškega poklica. Po dokončani osnovni šoli na Razkrižju se je leta 1970 vpisal v Srednjo versko šolo v Želimlje z namenom, da postane salezijanec duhovnik. Leta 1973 je izpovedal prve redovne zaobljube, 1981. večne, 13. marca 1983 pa je na Kodeljevem v Ljubljani prejel duhovniško posvečenje po rokah nadškofa Alojzija Šuštarja.

Odprto srce za najbolj ranljive

Ker je Janez imel izredno čuteče srce, je opazil stisko družin in otrok. Ni je samo opazil, ampak je začel z vsem srcem, močmi, iznajdljivostjo in ustvarjalnostjo iskati rešitve, kako vsaj nekoliko ublažiti njihovo stisko. V času bivanja na Kodeljevem je poleg rednega dela leta 1994 začel s programom Smeh. To je bil počitniški program, ki je bil namenjen otrokom iz socialno šibkih družin. Da bi imel pravni okvir, se je povezal s Slovensko Karitas. Iz tega programa se je pozneje razvil projekt Biseri in tudi druge oblike pomoči ljudem v potrebi. Okrog sebe je zbral lepo število animatorjev, ki so mu pri programu pomagali in hkrati tudi sami rasli v sočutju do ranljivih. Njegovo delo se je nadaljevalo tudi med šolskim letom, ko je obiskoval družine, jim priskrbel hrano in druge potrebščine, pomagal pri plačevanju položnic, ure in ure po telefonu in tudi v živo poslušal in reševal duševne stiske.

Duhovnik z Jezusovim srcem

Ob njem smo vsi čutili, da je rad duhovnik in da mu odnos z Bogom veliko pomeni. Kjerkoli je deloval, je ljudi spodbujal k molitvi in tudi sam s svojim zgledom kazal pot. Trudil se je, da bi skrivnost Boga približal v jeziku, ki je razumljiv današnjemu človeku. Veliko se je posvečal katezezi, ustvarjalno je iskal načine, kako bi vero približal otrokom in mladim, organiziral razne duhovne vaje, oratorije ... Velik poudarek je dajal Božji Besedi. V njegovih zapiskih najdemo naslednji zapis:

»Menim, da biti Kristusov duhovnik pomeni biti pri-
našalec in približevalec Boga in božjega v današnji čas. Ne le naloga, dolžnost je, da duhovnik gre iskat Boga, preden se sploh spogleda z delom, ki mu ga želi zaupati Bog. Iskati Boga pomeni razgrniti načrte ali z drugo besedo iskanje Božje volje za določeno delo, čas ali človeka, da Bog sam pove svojo zamisel. Modro je iskati Boga, njegovo mnenje in njegov načrt. Bog se da najti.«

Zakoreninjen v don Boskovi karizmi

Janez je bil z veseljem salezijanec. Že iz sedaj povedanega je jasno, da je imel mlade rad in da se je pri svojem delu navdihoval v don Boskovi karizmi. Zadnji dan v mesecu je v salezijanski družbi spominski dan našega ustanovitelja sv. Janeza Boska. Janez ni nikoli pozabil na to in vedno je ljudi spodbujal, da smo tisti dan molili za starše in vzgojitelje. Vedno pa je gojil tudi sinovsko zaupanje v Marijo Pomočnico, rad je bil v njenem zavetju na Rakovniku. Kdor je spremljal njegov Facebook profil, je lahko videl, da noben 24. v mesecu ni minil, da Janez ne bi objavil slike Marije Pomočnice in vabil k zaupanju v njeno priprošnjo.

V spoštovanju stvarstva

Janez je imel vedno zelo pozoren odnos do stvarstva. Lahko bi rekli, da je imel poleg don Boskovega duha tudi kar nekaj duha sv. Frančiška Asiškega. Ob skrbi za živali se je povezoval s stvarstvom in ob tem sprostil svojega duha in telo. Nekaj časa so bile to čebele, potem ovce, zajčki, račke, mačke ..., skratka, kjerkoli je bival, si je slej ko prej okrog sebe zbral tudi nekaj živalskega sveta. Tudi skrb za rože je bila zelo opazna.

Vdanost v Božjo voljo

Že od malega je bil šibkega zdravja in je v svojem življenju imel več resnih zdravstvenih zapletov. Osebo sem ga kot ravnatelj v Želimlju spremljal v času, ko se mu je pojavila bolezen. Bil je zelo šibek in ni bilo mogoče predvideti izida zdravljenja. V pogovoru z njim sem občudoval, s kakšno vdanostjo v Božjo voljo je sprejemal bolezen, kako se ni bal smrti, vendar si je kljub vsemu želel živeti in se je zato popolnoma prepustil strokovnim prijemom zdravnikov. Čeprav je bilo zdravljenje uspešno, si Janez po tej bolezni ni zares opomogel. V zadnjem obdobju je bilo moč opaziti, da je bil čedalje bolj utrujen. Kljub skrbnemu spremljanju zdravnikov je njegovo telo počasi odpovedovalo. Bog ga je v svoje naročje sprejel v tednu, ko nam je skrivnost trpljenja najbolj blizu, ko se nam Bog razodeva kot tisti, ki se v ljubezni do človeka popolnoma použije. In v tej podaritvi Jezusovega življenja nam je vsem omogočil večno življenje in večno srečo pri njem. Tudi za Janeza je nastopil čas, da se odpočije od vseh preizkušenj in trpljenja in prejme plačilo za vso podarjeno ljubezen.

*Povzeto iz pogrebnega nagovora
inšpektorja Petra Končana, 24. april 2025*

Danilo Lisjak SDB (1951–2025)

Njegova življenjska pot se je začela 4. avgusta 1951 v vasici Saksid. Na praznik sv. Lovrenca, 10. avgusta, je bil krščen v Zaloščah v župniji Dornberk. Ob globoko vernih starših si je tudi sam oblikoval in krepil svojo

vero, ob njih je okušal lepoto družinskega življenja in se navzel trdnosti in podjetnosti očeta ter materine skrbnosti in topline. Notranji glas mu je kmalu dal slutiti, da njegovo življenjsko delo ne bo med domačimi vinogradi, ampak da ga Bog kliče na delo v nek drug vinograd. V želji, da bi odgovoril na Gospodov klic, je po koncu osnovne šole najprej potrkal na vrata malega semenišča v Vipavi, nato pa odšel k salezijancem v srednjo versko šolo v Želimlje. Tu je opravil leto noviciata, izpovedal zaobljube in postal salezijanec. Po novi maši leta 1981 se je z vsem srcem posvetil pastoralnemu delu najprej na Rakovniku, nato v Cerknici.

Nekje globoko v njem pa se je močno prebujal Božji klic, da se posveti rasti Božjega kraljestva preko meja domovine. Pomembno vlogo pri tem je imela njegova povezanost z rojakom Ernestom Saksidom, velikim salezijanskim misijonarjem v Braziliji. Po odločitvi za delo v misijonih ga je pot vodila v Afriko, ki je prav tedaj z odločitvijo salezijanske družbe »Načrt Afrika« na stežaj odprla vrata salezijanskim misijonarjem. V misijone je odšel 16. oktobra 1986. Po prihodu v Ruando in prvih stikih z afriškim ljudstvom je postalo očitno, da bo poslej Afrika njegova druga domovina in polje njegovega misijonskega dela. Seznam krajev in držav, v katerih je Danilo deloval v skoraj štiridesetih letih misijonskega prizadevanja, je dolg: 1987 Butare (Ruanda); 1988 Goma (DR Kongo); 1992 Kimihurura (Ruanda); 1994 Butare (Ruanda), 1.–21. 7. pogrešan med državljansko vojno v Ruandi, ko smo že vsi mislili, da je mrtev; 1996 Bujumbura (Burundi); 1997 Rukago (Burundi). Vmes je bil leta 2000 župnik v Hamiltonu (Kanada), nato ponovno v Afriki: 2001 Lubumbashi (DR Kongo); 2002 Goma-Ngangi (DR Kongo), kjer 17. 1. izbruhne vulkan, a lava se čudežno ogne njegovemu misijonu; 2007 Kamuli (Uganda); 2008 Rukago (Burundi); 2010 Kimihurura (Ruanda); 2011–2025 Gulu-Atede – z nekaterimi obdobji v Sloveniji (Ankaran, Opčine pri Trstu).

Človek konkretnih dejanj ljubezni

Ko se je Danilo odločal za Afriko, je pri njem prevladal socialni čut, da bo lahko s svojim delom konkretno pomagal za vsestranski razvoj afriškega človeka. Preden začneš komu govoriti o Jezusu, ga moraš sedemkrat na-

siti, je znan rek misijonarjev. Zato je gradil vrtce, šole, bolnišnice, pa tudi cerkve, župnijske domove in prostore za salezijansko skupnost. Praktičnost, podjetnost in neutrudna delavnost so bile med njegovimi najbolj izstopajočimi lastnostmi. Kot don Bosko je imel dan in noč v svojih mislih, kako bi ljudem pomagal. Koliko ljudi je nasitil, kolikim rešil življenje, kolikim omogočil dobro vzgojo in izobrazbo in s tem dostojno preživetje. To je nemogoče popisati in to ve samo Bog.

Silovit in ognjevit človek

Kot je po eni strani imel mnoge občudovalce in prijatelje, pa si je po drugi strani nakopal kar nekaj nasprotnikov. Bil je neukročen vulkan energije, za katerega se ni nikdar vedelo, kdaj in kako bo izbruhnil, zato je bilo kar zahtevno živeti in delati z njim. Zaradi njegove impulzivnosti se je večkrat zgodilo, da je prehitro izustil kakšno besedo ali sodbo, ki je koga prizadela in s tem ohladila odnose. Kako so ga bolele razne krivičnosti! V želji po odpravi le-teh nikoli ni izbiral poti »politične korektnosti«, temveč jasne in odločne besede, ki so mu nakopale tudi izgon in razne druge nevšečnosti. Zelo je bil vztrajen in prepričan v svoj prav, od katerega ni odstopal. Sam je rekel, da življenje v misijonih »zahteva kar precej trdoživosti, odpornosti, precej tiste zdrave kmečke trme, ki je nič ne pobije, ampak gre vedno naprej ter vztraja in vztraja«. Po drugi strani pa je bil kot Primorec vesele narave, odprt, družaben, pozoren, darežljiv, izjemen pripovedovalec zgodb, nekdo, ki je znal očarati.

Misijonar z globoko vero

Zavedal se je, da je v prvi vrsti misijonar, ker ga je Bog poklical, da bi hodil po Kristusovih stopinjah in označeval ter delil njegovo ljubezen. Zveličanje afriške duše je bila njegova primarna skrb in tu tiči razlog njegovega garaštva. Z veliko vnemo je pripravljaval družine in otroke na krst, prvo sveto obhajilo in birmo. Mlade je spremljal v pripravi na prejem zakramenta svetega zakona, vsem pa ure in ure v spovednici delil milost odpuščenja in sprave. Tudi sam je skrbel za redno prejetje zakramenta sprave. Danilo je na poseben način združil svoj značaj in svojo duhovnost. Kot že rečeno, je samo v luči vere mogoče pravilno razumeti njegovo poslanstvo, neutrudno delavnost in neustrašenost, tudi pred grožnjo smrti, ki ji je v času pokola v Ruandi večkrat gledal v oči. Kljub tej grozni izkušnji se v njem ni omajala vera v Boga, ki je ljubezen.

*Povzeto iz pogrebnega nagovora
inšpektorja Petra Končana, 13. maj 2025*

Rajni naročniki, člani mašne zveze in molivci za duhovne poklice

Danilo Lisjak, SDB duhovnik, Uganda; Angelca Pikl, Celje; Antonija Zakšek, Blanca; Ivan Janez Žabot, SDB duhovnik, Ljubljana.

					SESTAVILA	UPOKOJEN	DUHOVNIŠKI	DRUŽBENI,	DON	POMOL,	VZDEVEK
					MATEJA	UNIVER.	OV RATNIK	SOCIALNI	BOSKO	ALTANA	EISEN-
						PROFESOR		POLOŽAJ			HOVERJA
					PIVSKI				KAZALNI		
					VZKLIK				AM. IGRALKA		
					KRAJ POD				KIDMAN		
					MENINO						
					PLANINO						
					AMERIŠKO						
					ŽEN. IME						
					MLAD						
					MOŠKI						
										VOZNIK NA	RIMSKI BOG
										MOTOCIKLU	LJUBEZNI
DON	OKRASNA	VRSTA	IVA	NEKD. IME ZA	✓				STARA MAMA,		
BOSKO	RASTLINA,	PLESNE	(LJUBKO-	DR KONGO					BABICA		
	BRŠČ	VADBE	VALNO)	MLEKOMER					KOŠČIČAST		
									SADEŽ		
KDOR DOBI								SLOMŠKOV			
AZIL,								ROJST. KRAJ			
POLITIČNI								MAMILO			
PRIBEŽNIK											
							KIPARSKO				
AFRIŠKA							ORODJE				
DRŽAVA Z							VOLK IZ »KNJIGE				
GL. MESTOM							ODŽUNGLJ				
KUVAJT											
						ONASSISOV			ORANJE		
PRTIČ, KI						VZDEVEK			(ZAST.)		
POKRIVA									MORALNI LIK,		
DUHOVNIKO-						RAZČLENJEVA-			ZNAČAJ		
VA RAMENA						NJE POJMOV					
			ŽGANA OPE-								ITALJANSKI
NEŽA			KA ZA TLAK								VIOLINIST
BUH			MEH. SLIKAR								GIOVANNI
			DIEGO								BATTISTA
						NAROBNA					
REKA V						SLIKA V FOT.					
ITALJI						ZNOJ					
DON	MESTO V	AFRIŠKA							OTOČJE V		
BOSKO	PIEMONTU V	ANTILOPA							JAPONSKEM		
	ITALJI	AMATER							OTOČJU		
PLJUČNI								GL. MESTO			
MEHURČEK								NORVEŠKE			
								DEL STATEV			
ITALJANSKI							KRAJEVNA		IVAN		
SLIKAR							SKUPNOST		TAVČAR		
BRUNO							15. IN 19.		16. IN 21.		
							ČRKA ABC		ČRKA ABC		
MESTO V						VEDA					
TURČIJI, OB											
REKI											
MENDERES											
GR. MITOL.						ITALJANSKI					
LETALEC,						KIPAR					
DEDALOV SIN						TIZIANO					

GESLO križanke DB 3/2025 pošljite **do 10. septembra 2025** na uredništvo revije Don Bosko // 1. nagrada: Polpenzion z dvema nočitvama za eno osebo v kampu Zavoda Marianum Veržej; 2. nagrada: knjiga Slon v Oratoriju in druge don Boskove sanje; 3. nagrada: knjiga Tretja maska; 4. nagrada: knjiga Marco Gallo: celo kamni bi poskakovali; 5. nagrada: Dominik Savio, zgled svetosti; 6. nagrada: rdeča majica z logotipom Don Bosko

REŠITEV križanke DB 2/2025: Martin Maroša // **Nagrajenci:** 1. nagrada: Olga Mihelič, Bovec; 2. nagrada: Eva Kirn, Ljubljana; 3. nagrada: Ivica Furlan, Šempeter pri Gorici; 4. nagrada: Rok Goršič, Škofljica; 5. nagrada: Elizabeta Pavlič, Radlje ob Dravi; 6. nagrada: Sonja Zver, Ljubljana //

GLEJ NA CESTO

ki te pripelje do odlične kave

KNJIGVARNA

Don Bosko

in še boljše knjige

TERASA

pri cerkvi

3c salve

Rakovniška ulica 6 | 1000 Ljubljana
www.salve.si | info@salve.si | 059 339 410